

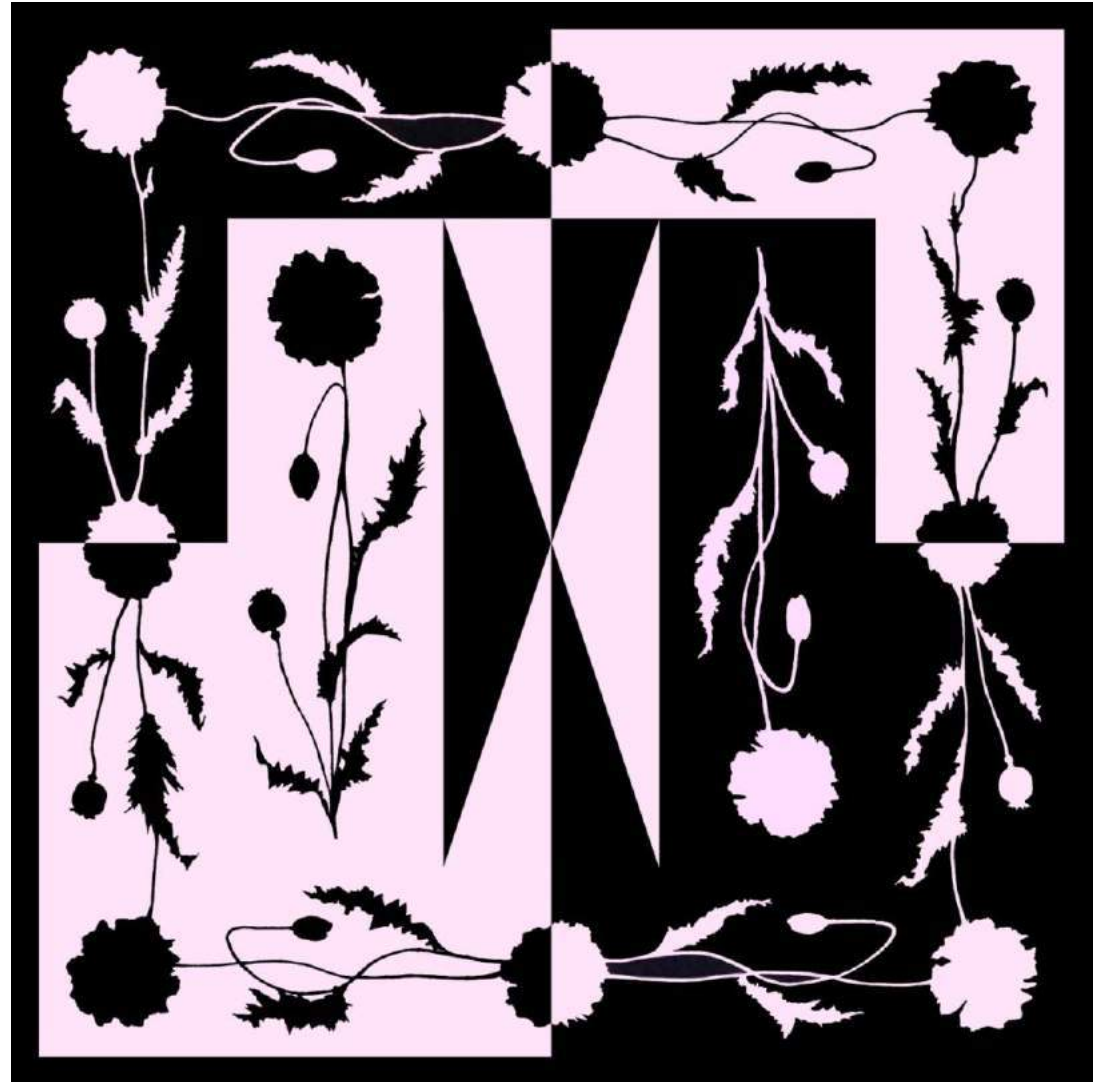
Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

Maya Eizin
Öijer

Born 1946 in Stockholm,
Sweden

Lives and works in
Stockholm, Sweden

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

Maya Eizin Öijer

Maya Eizin Öijer has without a doubt played an important role on the Swedish art scene since the 70's. Making use of a rich vocabulary of images heavily charged with symbols, she has from the very start been interested in the archetypical landscape of the subconscious. Opposing poles meet in her work: pain, lust, suffering and desire. By re-using images from art history and popular culture, her work is characterized by a rich imagery filled with symbols, where the associative plays a major role.

Early on in her career, Maya Eizin Öijer made use of media images. A newspaper cutting could be united with an image borrowed from art history, creating a mixed genre of high and low. During the postmodernist phase of the 80's, there were references to Baroque and Rococo in her work. She was an early adapter of new technology and she created images with references to film, photo and painting manipulated in the computer in the 90's.

By combining different fragments of images, a visual and an emotional link is created from the present to our memories of the past. Maya Eizin Öijer explores the landscape of our subconscious mind and peers into the world of dreams and fantasies. Her work is filled with symbols that evoke associations with myths, archetypes and the darker sides of our human emotions.

Maya Eizin Öijer lives and works in Stockholm. She is represented at several institutions, such as Moderna Museet, Stockholm.

Recent Solo Exhibitions

2022 *Et in Arcadia Ego*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

Recent Group Exhibitions

2022 *When Postmodernism Came to Town*, The Royal Academy of Art, Stockholm, Sweden.

The Spring Salon 100 years, Liljevalchs, Stockholm, Sweden.

2021-22 *Party For Öyvind*, Museum Tinguely, Basel, Switzerland; Sven-Harrys konstmuseum, Stockholm, Sweden.

2021 *You Don't Love Me Yet - Museichef Birgitta Flensburg & Samlingen 1987-2003*, Norrköpings Konstmuseum, Norrköping, Sweden.

2020 *Generation - En spegling av 1990-talets konstscen*, Borås Konstmuseum, Borås, Sweden.
Trelleborgs Museum, Trelleborg, Sweden.

Public Collections

Convector Art Collection, Sweden.

Eskilstuna konstmuseum, Eskilstuna, Sweden.

Jyväskylä Art Museum, Jyväskylä, Finland.

The Latvian Nation Museum of Art, Riga, Latvia.

Linköpings Kommun, Linköping, Sweden.

Malmö Konstmuseum, Malmö, Sweden.

Moderna Museet, Stockholm, Sweden.

Norrköpings Konstmuseum, Norrköping, Sweden.

Statens Konstråd, Stockholm, Sweden.

Stockholms läns landsting, Stockholm, Sweden.

Sundsvalls Museum, Sundsvall, Sweden.

Uppsala konstmuseum, Uppsala, Sweden.

Västerås Konstmuseum, Västerås, Sweden.

Öhmans Fondkommission, Sweden.

MAYA EIZIN ÖIJER ET IN ARCADIA EGO: WORKS 1990 - 2022

Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2022

Maya Eizin Öijer has without doubt played an important role on the Swedish art scene since the 70's. Making use of a rich vocabulary of images, heavily charged with symbols, she has from the very start been interested in the archetypical landscape of the subconscious. During the 80's she mainly worked with a fusion of painting, appropriated images from art history and popular culture fused with her own photography. She was an early adapter of new technology, using the computer as a tool already in the early 90's. Still working in this manner, her work is even now characterized by the concept of dualism such as romanticism-pragmatism, love-death, dream-reality. Maya Eizin Öijer's work creates a visual and an emotional link from the present to our memories of the past. With her unique visual expression, she is as relevant today as she has been ever since her debut at the National Museum, Stockholm in 1967.

Et in Arcadia Ego presents works spanning over 30 years, and Eizin Öijer has utilized the entire

gallery to create a room-specific installation with painted walls and wallpaper in colours and patterns characteristic of her artistic expression. Seminal works like *The Swing* from her Fragonard-series, which became emblematic of Swedish postmodernism in the beginning of the 90's, are presented alongside her most recent work. The exhibition will be the artist's seventh with the gallery. The silk screen printed silk fabric presented in this exhibition and the wallpaper incorporated in the installation were both part of the very first collaboration between the artist and the gallery at Enkehuset in Stockholm in 1991.

Running parallel with the exhibition, Maya Eizin Öijer's work can also be seen in the exhibition *When Postmodernism Came to Town* at The Royal Academy of Art in Stockholm, October 15 - November 19.

Maya Eizin Öijer was born in 1946 and lives and works in Stockholm. She studied at the Royal Institute of Art in Stockholm, where she was later a professor, and at the Tokyo University of Art. A retrospective of her work toured Swedish museums in 2004/2005. Maya Eizin Öijer is represented in several collections, including that of Moderna Museet, Stockholm.

Maya Eizin Öijer was featured together with the poet Bruno K. Öijer in the documentary *Wilderness - 2 x Öijer* on Swedish Public Television in 2011. They also made the exhibition *Once The Tree Was In Bloom, The 1st at Moderna: Maya Eizin Öijer at Moderna Museet, Stockholm* in 2007.

Maya Eizin Öijer
Installation view, *Et in Arcadia*
Ego, Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2022

Maya Eizin Öijer
Installation view, *Et in Arcadia*
Ego, Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2022

Maya Eizin Öijer

Installation view, *Et in Arcadia Ego*,
Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden,
2022

Maya Eizin Öijer
Installation view, *Et in Arcadia*
Ego, Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2022

Maya Eizin Öijer
Nyx Opium Hourglass, 2022
Acrylic on canvas
200 x 200 cm
(78 3/4 x 78 3/4 in.)

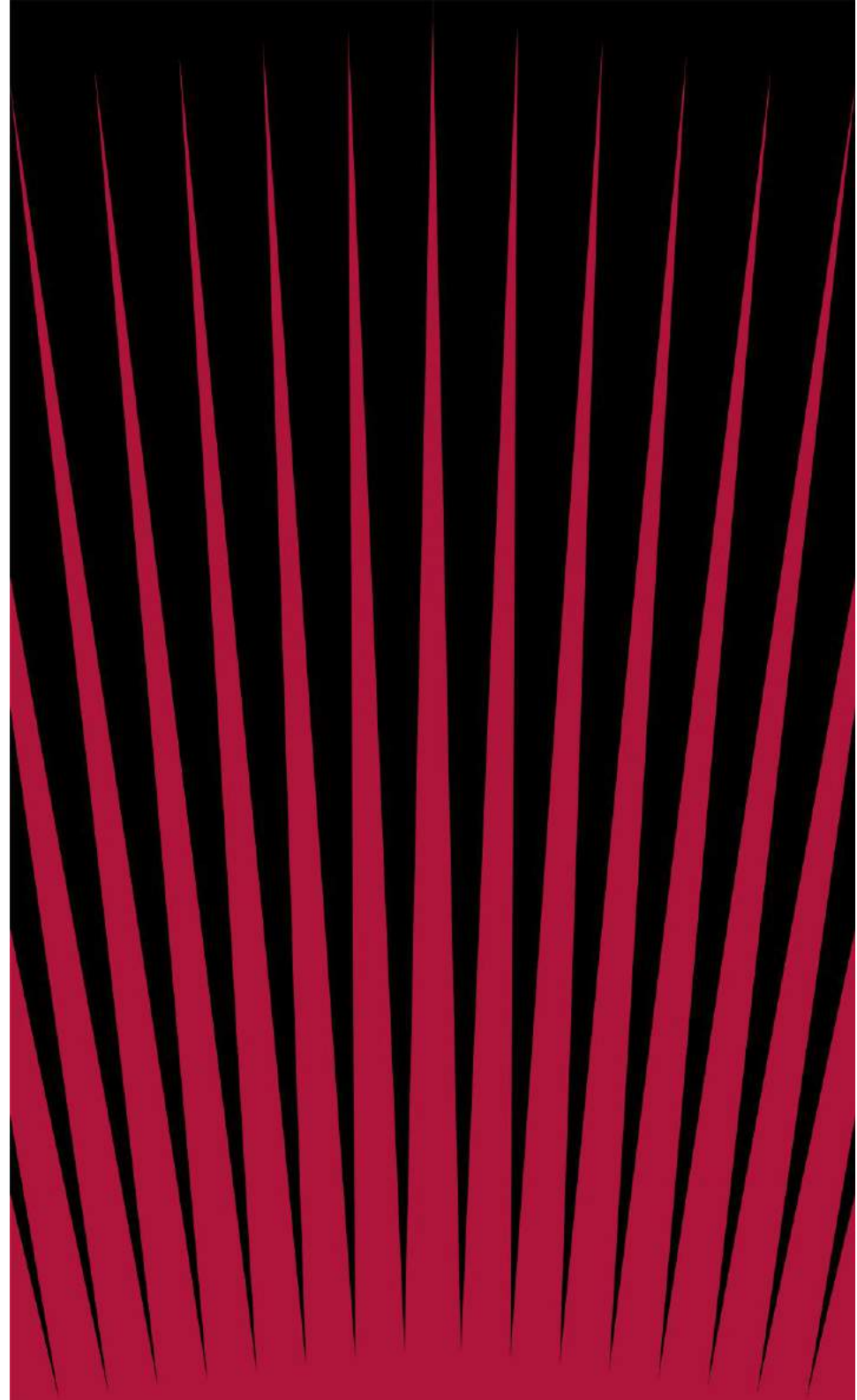
Maya Eizin Öijer

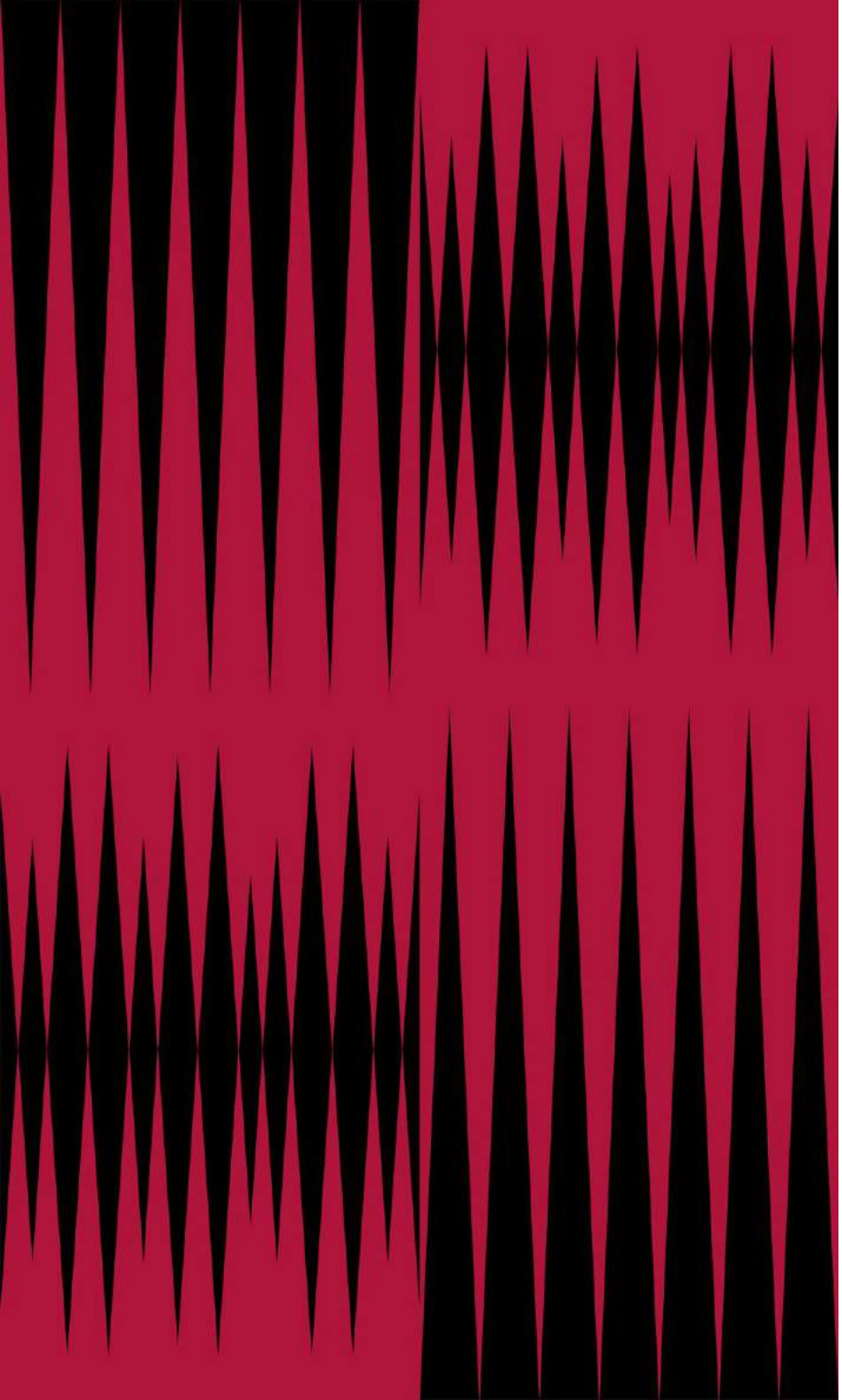
Eruption, 2018

Acrylic on canvas

200 x 120 cm

(78 3/4 x 47 1/4 in.)

Maya Eizin Öijer

Mothugg / Revenge, 2018

Acrylic on canvas

200 x 120 cm

(78 3/4 x 47 1/4 in.)

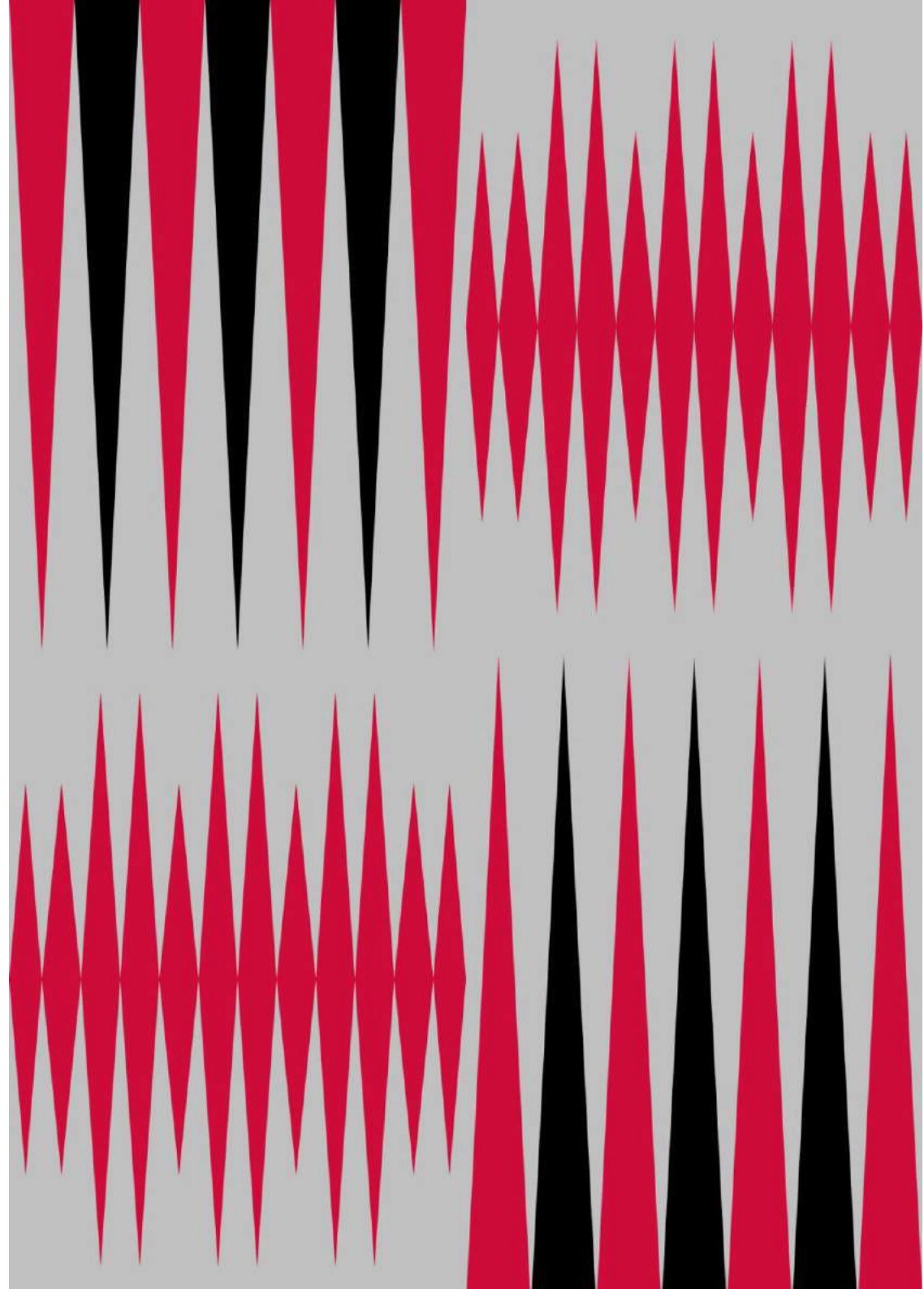
Maya Eizin Öijer

Mothugg II / Revenge II, 2018

Acrylic on canvas

200 x 140 cm

(78 3/4 x 55 1/8 in.)

Maya Eizin Öjzer

Venus - Vanitas, 1992

Ed. of 10

Silkscreen on acrylic glass

Framed: 40 x 87 cm

(15 3/4 x 34 1/4 in.)

Maya Eizin Öijer
Gungan / The Swing, 1990
Silkscreen
Framed: 193 x 128 cm
(76 x 50 3/8 in.)

Maya Eizin Öijer

Mardröm / The Nightmare, 1996

Acrylic on panel

186 x 111 cm

(73 1/4 x 43 3/4 in.)

*The heart is basically a hollow muscular
organ weighing approximately 300 gm.*

Maya Eizin Öijer

The Heart is Basically...Boucher,
1992

Ed. of 10

Silkscreen on acrylic glass

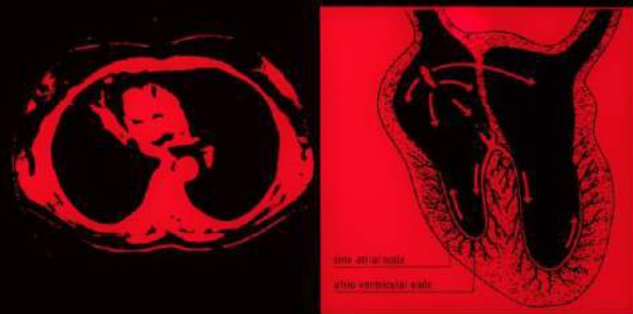
Framed: 46 x 64 cm

(18 1/8 x 25 1/4 in.)

Maya Eizin Öijer

Julia tömmer giftbägaren /
Juliet Drinking Poison, 1991
Silkscreen printed silk fabric
222 x 93 cm
(87 3/8 x 36 5/8 in.)

The heart is basically a hollow muscular organ weighing approximately 300 gm. It is divided into four chambers (below) and covered by two layers of pericardium. The right and left sides are separated by septa; the tricuspid and mitral valves respectively prevent backflow into the upper chambers, while pulmonary and aortic valves guard against reflux from the outflow tracts. A C&F gun through the thorax (right) shows the cellular structure in fine detail. Although striated, cardiac muscle has unique properties. Some fibers have been modified to form an electrical conducting system to coordinate the sequential ventricular ejection of systole. Even if this is defective, the heart will still beat slowly due to its inherent rhythmicity.

Maya Eizin Öijer

The Heart is Basically..., 1992

Ed. of 2 + 1 AP

Silkscreen on acrylic glass

Framed: 63 x 48 cm

(24 3/4 x 18 7/8 in.)

Maya Eizin Öijer

Pietà, 1992

Ed. of 10

Screen print on perspex

68 x 32 cm

(26 3/4 x 12 5/8 in.)

Maya Eizin Öijer

Nyx Hourglass, 2022

Ed. of 30

Fine art print on Hahnemühle Photo

Rag 308 g

Paper size: 59.5 x 42 cm

(23 3/8 x 16 1/2 in.)

Framed: 78 x 60 cm

(30 3/4 x 23 5/8 in.)

Maya Eizin Öijer

Draksådd, 2022

Ed. of 30

Fine art print on Hahnemühle Photo

Rag 308 g

Paper size: 42 x 59.5 cm

(16 1/2 x 23 3/8 in.)

Framed: 60 x 78 cm

(23 5/8 x 30 3/4 in.)

Maya Eizin Öijer
Installation view, *Spring Exhibition*, Kunsthalle Charlottenborg, Copenhagen, Sweden, 2015.

Maya Eizin Öijer
Installation view, *Burning
Bright*, Ljungbergsmuseet,
Ljungby, Sweden, 2013.

Maya Eizin Öijer
Installation view, *Burning
Bright*, Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2012.

Maya Eizin Öijer

Venus med fjäder, 2012

Acrylic and marker pen on
canvas

183 x 122 cm

(72 x 48 in.)

Maya Eizin Öijer
Installation view, *Burning Bright*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2012.

Maya Eizin Öijer

Tidlös I, 2012

Acrylic and marker pen on
canvas

183 x 122 cm

(72 x 48 in.)

Maya Eizin Öijer
Installation view, *Burning
Bright*, Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2012.

Maya Eizin Öijer
Installation view, *Burning
Bright*, Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2012.

Maya Eizin Öijer

Dimman, 2012

Ed. 3 + 1 AP

Photography

Framed: 83,5 x 130,5 cm

(32 1/4 x 51 1/8 in.)

Maya Eizin Öijer
Installation view,
En Gång Blommade
Trädet, Moderna
Museet, Stockholm,
Sweden, 2007.

Maya Eizin Öijer
Installation view,
Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2006.

Maya Eizin Öijer

Installation view, *The Declaration of Love
Positive - Negative*, Bohusläns Museum,
Uddevalla, Sweden, 2004.

Maya Eizin Öijer

Installation view, *Taste of Blood*,
Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 1999.

Maya Eizin Öijer

Installation view, *Duende*, Linköpings
Konsthall, Linköping, Sweden, 1999.

Maya Eizin Öijer

Installation view, *Processer*,
Kalmar Konstmuseum, Kalmar, Sweden, 1995.

Maya Eizin Öijer

Installation view, *In och sen ut*, Bohusläns
museum, Uddevalla, Sweden, 1994.

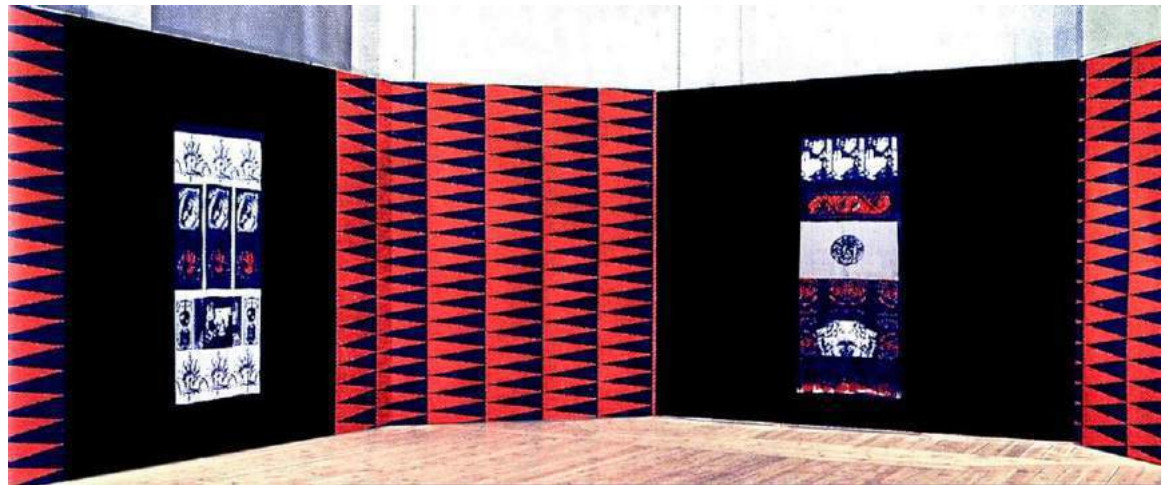

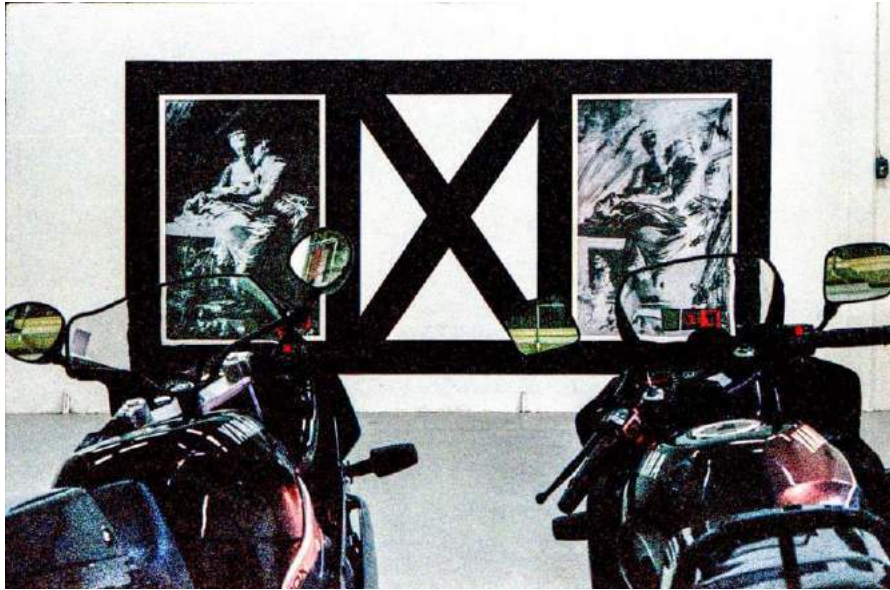
Maya Eizin Öijer

Installation view, Museum of Foreign Art,
Riga, Latvia, 1992.

Maya Eizin Öijer

Installation view, Galleri Enkehuset,
Stockholm, Sweden, 1991.

Maya Eizin Öijer
Installation view, Konsthall Alka, Linköping,
Sweden, 1990.

Andréhn-Schiptjenko

Linnégatan 31, 114 47 Stockholm, Sweden

T: +46 8 612 00 75

info@andrehn-schiptjenko.com

andrehn-schiptjenko.com

MAYA EIZIN ÖIJER

Born in Stockholm, Sweden.

Lives and works in Stockholm, Sweden.

<https://www.mayaeizinoijer.com/>

Education

1979-81 Tokyo University of the Arts, Tokyo, Japan.

1967-72 Kungliga Konsthögskolan / Royal Institute of Art, Stockholm, Sweden.

1965-67 Konstfack - University of Arts, Crafts and Design, Stockholm, Sweden.

Solo Exhibitions

2022 *Et in Arcadia Ego*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

2013 *Burning Bright*, Ljungbergmuseet - Kronobergs län Bildkonstmuseum, Ljungberg, Sweden.

2012 *Burning Bright*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

2010 *Lost Moments*, KIWI project at Restaurant Sturehof, Stockholm, Sweden.

Lost Moments, Galleri Kronan, Norrköping, Sweden.

2009 *Lost Moments*, Galerie Leger, Malmö, Sweden.

Lost Moments, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

2007 *Once The Tree Was In Bloom, The 1st at Moderna: Maya Eizin Öijer*, Moderna Museet, Stockholm, Sweden.

2006 *FICTION*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

2004-05 *Maya Eizin Öijer, Verk 1980-2004*, Uppsala Art Museum, Uppsala; Örebro Konsthall, Örebro; Passagen, Linköpings konsthall, Linköping; Bildmuseet, Umeå; Konsthallen - Bohusläns Museum, Uddevalla, Sweden.

2003 *Människans natur*, Haninge konsthall, Haninge, Sweden.

2002 *Vildmark*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

1999 *Blodsmak*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

1996 Galleri LMN, Oslo, Norway.

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

1994 Galleri Danielsson, Borgholm, Sweden.

1993 Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

RIX, Linköping, Sweden (together with Leif Elggren).

Bohusläns museum, Uddevalla, Sweden (together with Leif Elggren).

1992 Ministry of Culture, Tallin, Estonia.

Museum of Foreign Art, Riga, Latvia.

Galleri Fürst-Sörensen, Oslo, Norway.

1991 Galleri Enkehuset, Stockholm, Sweden.

Nordiskt Konstcentrum, Sveaborg, Helsinki, Finland.

Andréhn-Schiptjenko

Linnégatan 31, 114 47 Stockholm, Sweden

T: +46 8 612 00 75

info@andrehn-schiptjenko.com

andrehn-schiptjenko.com

- 1990** Galleri Lång, Malmö, Sweden.
Galleri Ahnlund, Umeå, Sweden.
Konsthall Alka, Linköping, Sweden.
- 1988** Galleri Bohman, Stockholm, Sweden.
Galleri Lång, Malmö, Sweden.
- 1987** Uppsala Museum, Uppsala, Sweden.
- 1986** Västerås Museum, Västerås, Sweden.
Lunds Konsthall, Lund, Sweden.
Galleri Bohman, Stockholm, Sweden.
- 1983** Galleri Engström, Stockholm, Sweden.
- 1982** Krognoshuset, Lund, Sweden.

Group Exhibitions (selected)

- 2022** *When Postmodernism Came to Town*, The Royal Academy of Art, Stockholm, Sweden.
The Spring Salon 100 years, Liljevalchs, Stockholm, Sweden.
- 2021-2022** *Party For Öyvind*, Museum Tinguely, Basel, Switzerland;
Sven-Harrys konstmuseum, Stockholm, Sweden.
- 2021** *You Don't Love Me Yet - Museichef Birgitta Flensburg & Samlingen 1987-2003*, Norrköpings Konstmuseum, Norrköping, Sweden.
- 2020** *Generation - En spegling av 1990-talets konstscen*, Borås Art Museum, Borås, Sweden.
Nordic Contemporary Print Triennial XVI, Galleri Sander, Norrköping, Sweden; Trelleborgs Museum, Trelleborg, Sweden; Kulturens Hus, Luleå, Sweden.
- 2019** *Med rötter i Lettland*, Edsvik Konsthall, Stockholm, Sweden.
- 2018** *Den hemlighetsfulla trädgården*, Grafiska Sällskapet, Stockholm, Sweden.
Akroma, Latvian National Museum of Art, Riga, Latvia.
- 2017** *Samling i förvandling - Tema: Grafik*, Uppsala Art Museum, Uppsala, Sweden.
- 2015** *Prime Matter*, Teckningsmuseet i Laholm, Laholm, Sweden.
Spring Exhibition, Kunsthall Charlottenborg, Copenhagen, Denmark.
- 2013** *Ipad*, Galleri CG6, Stockholm, Sweden.
Artists, The Latvian National Museum, Riga, Latvia.
- 2012** *I betraktarens ögon - känslor och nakenhet i konsten*, Uppsala Art Museum, Uppsala, Sweden.
Graphica Creativa - XIII Nordic Print Triennial, Jyväskylä Art Museum, Jyväskylä, Finland.

Andréhn-Schiptjenko

Linnégatan 31, 114 47 Stockholm, Sweden

T: +46 8 612 00 75

info@andrehn-schiptjenko.com

andrehn-schiptjenko.com

- 2011** *XIV Grafiktriennalen*, Landskrona Konsthall, Landskrona, Kulturens hus, Luleå, Falkenbergs Museum, Falkenberg Sweden.
- 2010** *12 svenskor på linje 14*, Metro stations: Gare de Lyon and Bercy, Paris, France.
Grafiktriennal XIV, Sundsvalls Museum, Sundsvall; Kulturens Hus, Luleå; Falkenbergs Museum, Falkenberg; Landskrona Konsthall, Landskrona, Sweden.
- 2009** *Nano Stockholm 2009*, Studio 44, Stockholm, Sweden.
Jorden vi ärvde, St Tomas kyrka, Stockholm, Sweden.
Romantikens kraft - På spaning efter romantiken, Malmö Konstmuseum, Malmö, Sweden.
- 2005** *Stilla Kaos - Förgänglighet*, Rydals museum, Mark, Sweden.
Broar - Rötter, Gröna Paletten, Stockholm, Sweden.
- 2004** *Scandinavian Sparks*, Space 498 Factory, Peking, China.
Falskt och äkta, Nationalmuseum, Stockholm, Sweden.
Hallwylska museet, Stockholm, Sweden.
Konstnärshuset, Stockholm, Sweden.
- 2003** *Aura*, Lunds Konsthall, Lund, Sweden.
Swedish Artists, The Modern Museum of Art, Ulan Bataar, Mongolia.
- 2001** *Shifte*, Malmö Konstmuseum, Malmö, Sweden.
- 1999** *Dreams*, Historisches Museum, Vienna, Austria.
Dreams, The Equitable Gallery, New York, USA.
Svensk Kultur, Tblisi, Georgia.
Duende, Linköpings Konsthall, Linköping, Sweden.
- 1998** *Projekt Port*, Rågsved, Stockholm, Sweden.
Arbetets kvinnor, LO Jubileumshuset, Stockholm, Sweden.
Tre utställare, Galleri Danielsson, Borgholm, Sweden.
- 1997** *Collage*, Stockholm konsthallar, Stockholm, Sweden.
- 1996** *Älg i solnedgång*, Olle Olsson huset, Solna; Östergötlands länsmuseum, Linköping, Sweden.
COMP, Hos Rieloff, Stockholm, Sweden.
Svensk bokkonst, Nationalmuseum, Stockholm, Sweden.
- 1995** *Processer*, Kalmar Konstmuseum, Sweden.
Ten Makes Ten, Galleri Ahnlund, Umeå; Konstens Hus, Luleå; Mölndals konsthall, Mölndal; Härnösands konsthall, Härnösand, Sweden.
Grafik, Gallerihuset, Östersund, Sweden
Spelrum-Öyvind Fahlström och tiden efter, Uppsala konsthall, Uppsala, Sweden.
- 1994** *Combi-Nación Imagen Sueca*, Enkehuset, Stockholm; Rix, Linköping; Lunds Konsthall, Lund Sweden.

Andréhn-Schiptjenko

Linnégatan 31, 114 47 Stockholm, Sweden

T: +46 8 612 00 75

info@andrehn-schiptjenko.com

andrehn-schiptjenko.com

- Rauma Biennale Balticum*, Rauma, Finland.
In och sen ut, Bohusläns museum, Uddevalla, Sweden.
I minne, Datorbaserad konst, Södertälje Konsthall, Sweden.
- 1993** *Prospekt*, Fotografiska Museet, Moderna Museet Stockholm, Sweden.
Combi-Nación Imagen Sueca, Museo Mural Diego Rivera, Mexico City, Mexico.
- 1992** *Konst och massmedia*, Norrköpings Museum, Sweden.
Art Against Aids, Linköping, Sweden.
World Expo, Swedish Pavilion, Sevilla, Spain.
Kvinnliga konstnärer i samlingarna, Norrköpings konstmuseum, Sweden.
Art & Brains, Gronichem, The Netherlands.
Parafra, Bildmuséet, Umeå, Sweden.
Grafiktriennalen, Liljevalchs Konsthall, Stockholm, Sweden.
- 1991** *Position*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.
Om det andliga, Riksställningar, Sweden.
- 1990** Latvian Museum of Art, Riga, Latvia.
Galleri Lång hos Galleri Krista Mikkola, Helsinki, Finland.
- 1988** *Worldfax 88*, Kunstraum Neuss, Düsseldorf, Germany.
Meine Zeit Mein Raubtier, Düsseldorf Kunstpalast, Germany.
- 1987** *Medien Mafia*, Düsseldorf Hafen, Germany.
- 1986** *Homo Decorans*, Kulturhuset, Stockholm, Sweden
- 1985** *Swedish Message*, Civilian Warfare Gallery, New York, USA.
- 1983** *Grafiktriennalen*, Malmö Konsthall, Malmö, Sweden.
- 1981** Galleri Maki, Tokyo, Japan.
Ryu International Gallery, Tokyo, Japan.

Miscellaneous

- 2011** *Wilderness - 2 X Öijer*, film produced by SVT (Swedish Public Television) by Birgitta Öhman.
- 1998** *Blodsmak*, site-specific, temporary installation at Filmstaden Sergel, Hötorget, Stockholm, Sweden.
Blodsmak (5 min video).
Nattöppet (5 min video).
- 1995** *Tokyo Television*, Audiovision, box with 6 CD:s by 6 artists (Max Book, Maria Lindberg, Jan Håfström, Bigert&Bergström, Peter Hagdahl), Anckarström.
Magazine insert: Lyrikvännen nr3.
- 1994** Site-specific installation, Lowe-Brindfors annonsbyrå, Stockholm, Sweden.

Andréhn-Schiptjenko

Linnégatan 31, 114 47 Stockholm, Sweden

T: +46 8 612 00 75

info@andrehn-schiptjenko.com

andrehn-schiptjenko.com

- Magazine insert: *Fotografiet och den hysteriska kroppen*,
Index, Expressen Kultur, 23 juli.
- 1993** Magazine insert: *Hypnos*, Beckerell, nr 3.
- 1992** Art on the telephone directory, Umeå-Skellefteå, Sweden.
- 1991** Cover and spread: *Et in Arkadia Ego*, SIKSI, nr 1.
Cover: *Myten Mishima*, 90Tal, nr 2-3.

Public Collections

Convector Art Collection, Sweden.
Eskilstuna konstmuseum, Eskilstuna, Sweden.
Jyväskylä Art Museum, Jyväskylä, Finland.
The Latvian Nation Museum of Art, Riga, Latvia.
Linköpings kommun, Linköping, Sweden.
Malmö Konstmuseum, Malmö, Sweden.
Moderna Museet, Stockholm, Sweden.
Norrköpings Konstmuseum, Norrköping, Sweden.
Statens Konstråd, Stockholm, Sweden.
Stockholms läns landsting, Stockholm, Sweden.
Sundsvalls museum, Sundsvall, Sweden.
Uppsala Art Museum, Uppsala, Sweden.
Västerås Konstmuseum, Västerås, Sweden.
Öhmans Fondkommission, Sweden.

Deleuzian Gothic

Maya Eizin Öijer and Andréhn-Schiptjenko celebrate thirty years together with a killer show about death.

By [Frans Josef Petersson](#) 17.10.22 [Review](#) [Artikel på svenska](#)

Maya Eizin Öijer, *Nyx Opium Hourglass*, acrylic on canvas, 200 x 200 cm, 2022.

It has been ten years since Maya Eizin Öijer, last appeared at Andréhn-Schiptjenko in Stockholm. But rather than use her comeback to present new work, she has put together a small retrospective spanning from 1990 to 2022. Yet, this is no mere clearance sale. Eizin Öijer has been working with the gallery since the early 1990s, and the show, although not explicitly stated, comes across as a celebration of this thirty-year collaboration.

Et in Arcadia Ego: Works 1990–2022

Maya Eizin Öijer

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm

6 October — 13 November 2022

 Share

 Print

Founded in 1991, Andréhn-Schiptjenko was instrumental to shaping contemporary art in Sweden during the 1990s. Later, while other galleries from the same generation fell by the wayside, it continued to press on. In the 21st century, it has featured artists such as Annika von Hausswolff, Annika Larsson, and Cajsa von Zeipel, as well as Eizin Öijer, who is one of the gallery's signature names and one of the few it has held on to.

Yet, Eizin Öijer is no typical 1990s artist. Her graphic style, with glossy surfaces and black and red contrasts, is more emblematic of the 1980s, the decade in which she had her first solo shows in Stockholm. Furthermore, her cultural roots go back to the city's underground scene of the 1970s. Back then, the experimental spirit of the 1960s lived on through alternative venues and journals such as Vesuvius, Kulturmagasinet Vargen, and Livestock Riot, to name a few. These might be more or less forgotten today, but they laid the foundations for the DIY culture of the 1980s, which influenced the Nordic miracle of the 1990s. The rest, as they say, is history.

I think the reason Eizin Öijer is still showing with one of Stockholm's most high-profile galleries is that she has merged these countercultural roots into her own bizarre aesthetic which she has held on to with remarkable consistency. Like the goth Wes Anderson of the Swedish art world, her work has a habitual precision that can only come from years of practice.

Yet, it is hard to imagine anything more antiquated than the Romantic notion of aesthetics as the only way to endure a world that can never meet the needs of the soul. Today, it is rather politics that is regarded as all-encompassing, which, ironically, seems to have robbed it of any potential for real change and turned it into an aesthetic object, a subject of art.

Maya Eizin Öijer, *Revenge*, acrylic on canvas, 200 x 140 cm, 2018; *Eruption*, acrylic on canvas, 200 x 140 cm, 2018; *The Heart is Basically...*, silkscreen on acrylic glass, 63 x 48 cm, 1992; *Juliet Drinking Poison*, silkscreen printed silk fabric, 222 x 93 cm, 1991. Installation view, Andréhn-Schiptjenko.

But the point is not that Eizin Öijer is out of touch with politics, but that the show's pairing of older and new works highlights a certain anachronism inherent to her work. More specifically, it consists of one new work – the two-meter-wide square painting *Nyx Opium Hourglass* (2022) – which has been placed last in a sequence of works that can be divided into two groups: three large-scale abstract paintings from 2018, and six works from the 1990s based on appropriated imagery executed in silkscreen on fabric or glass. The walls have been divided into five chapters using artist's signature colors: black, red, and now also pink, like the painting from 2022.

The result can be described as a virtual space where fragments and visual echoes both anticipate and reflect each other, a kind of diagram of external relations that are combined and recombined. In terms of the fashionable philosophers of the day, she is probably more Deleuzian than Derridean or Baudrillardian. That is, her work is not about interrogating how art is trapped in its own hall of mirrors, but rather about reconstructing its ability to

speaking, as concretely as possible, about the physical world: the concrete reality that exerts an influence on us independently of our descriptions and seeps through or penetrates any attempt to control or systematise it.

Maya Eizin Öijer, *The Nightmare*, acrylic on panel, 111 x 186 cm, 1996.

The show starts with a wallpaper printed in a zigzag pattern, another one of Eizin Öijer's trademarks. The zigzag returns in the paintings *Revenge* and *Eruption* (both 2018). The latter consists of red rays violently shooting upwards and/or black spikes pointing down. In

the former, this motif recurs several times; the resulting image looks to be constructed of sound rather than visual impressions. These are concrete paintings which do what they show: they scream, oppose, erupt, and so on. Perhaps they are about the #MeToo movement, which was raging at the time they were painted?

Such a reading would not be unfounded since eroticism, violence, and sexual abuse are recurring subjects in her work. I only need to direct my gaze to the right to see that she addresses the theme in a work based on Jean-Honoré Fragonard's *The Swing* (ca. 1767), showing a man pushing a woman on a swing while another man peers up her skirt. In Eizin Öijer's work, the painting has been cropped, enlarged, and printed on glass.

Maya Eizin Öijer, *The Swing*, silkscreen on acrylic glass, 193 x 128 cm, 1990.

Beside *The Swing* (1990) hangs a smaller 'altarpiece' in which two motifs, love and death, meet at the tip of a red "V", reminding me that Eizin Öijer always juxtaposes visual elements as if playing a game of 'Deleuzian' folds. Just so, below the frolicking noblewoman, an X-ray image of a heart seen from above is folded into the picture next to a diagram of the same motif seen from the side and accompanied by a deadpan text: "The heart is basically a hollow muscular organ weighing approximately 300 gm..."

Even though *The Swing* is a complex semiotic system, we don't need to be erudite scholars to comprehend it. On the contrary, like all Eizin Öijer's work, it attacks the viewer's nervous system, as the artist Francis Bacon famously put it. But again, it's ambiguity she's after. *Et in Arcadia Ego*, as the show is titled. Death is also in paradise; we can't have the one without the other. Her work is never finalised, selfsame or comforting. It is always in the "both-and," as the postmodern art critic Lars O Ericsson has noted.

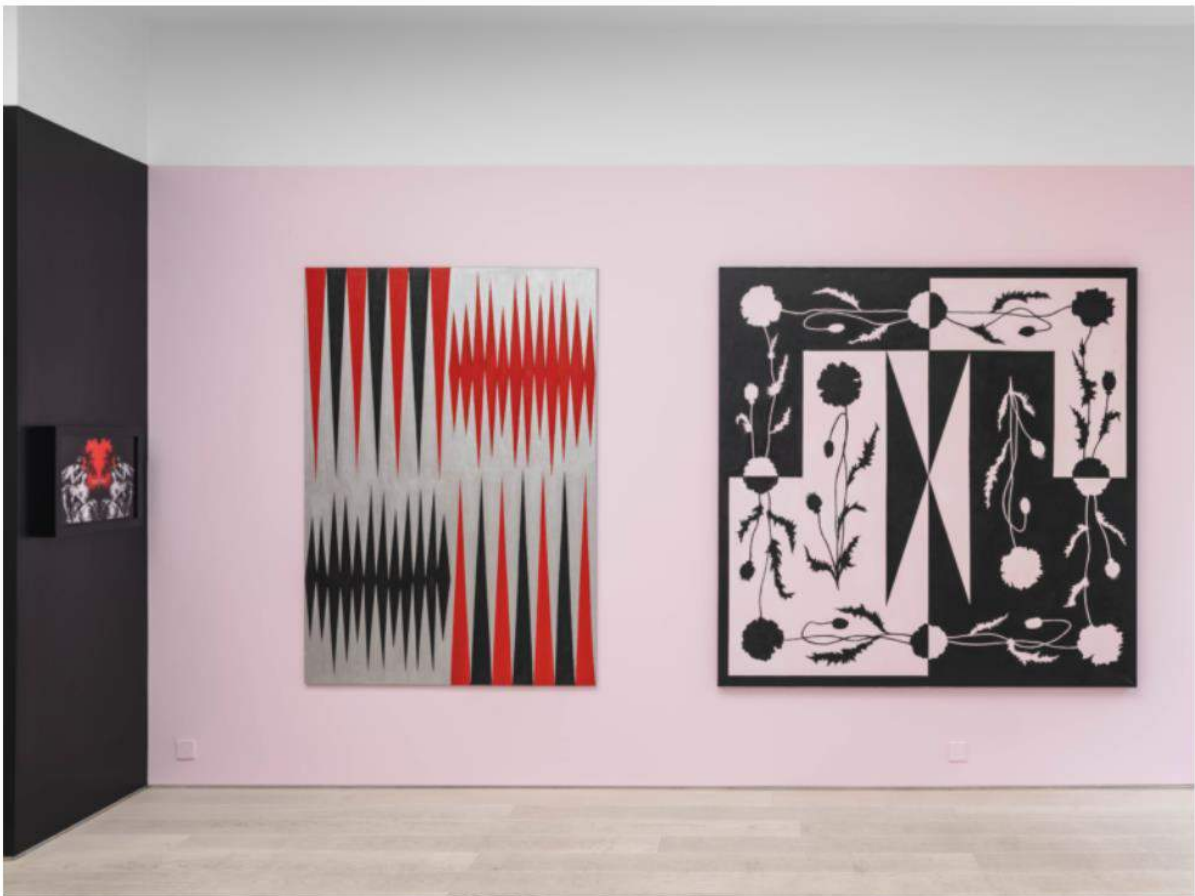
Maya Eizin Öijer, *Venus - Vanitas*, silkscreen on acrylic glass, 37 x 84 cm, 1992.

As I turn my eyes back to *Eruption*, I realise that the painting is not simply what it does, but also something else: a frozen progression or even a point-by-point graph of the pendulum motion in *The Swing*. Movement and counter movement. Assault, retaliation, revenge, and then back again.

Eizin Öijer's new – and somewhat Hilma af Klintian – painting is an almost symmetrical composition with black silhouettes of poppy flowers against a pink background. The title invokes both time (the hourglass), intoxication (opium), and the Greek goddess of the night (Nyx). But why pink? The colour, of course, belongs to the Rococo and to kitsch, to which the artist has often returned to in her work. But even though the show might end on a

lighter note, we can be sure that death is lurking around the corner. Nyx, as we know, was the mother of Thanatos, the god of death. And out of that death will spring new vegetation, new intoxication, and new hallucinations.

The years covered by the show have seen women come to the fore of the art world, and Eizin-Öijer's collaboration with Andréhn-Schiptjenko has been at the core of this cultural shift. Admittedly, the aesthetics of "both-and" could be used to downplay solidarity, yet the return of essentialist thinking in the era of populist politics makes her work all the more valid.

Installation view, Andréhn-Schiptjenko.

Et in Arcadia Ego: Works 1990–2022

Maya Eizin Öijer

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm
6 October — 13 November 2022

 Share

 Print

Nyheter

Skarpt retro på Ljungbergsmuseet

Livligt och ungdomligt med inslag av graffiti och antikens Rom. Låter det som en märklig kombination? Maya Eizin Öijers måleri överraskar med en sprakande vitalitet och skarpa neonfärger.

Nyheter • Publicerad 13 april 2013

Som uppförstorade serierutor kommunicerar de med ett tydligt och kraftfullt språk. Inget tjafs, bara pang på. Det är som fotokonstnär Maya Eizin Öijer det senaste decenniet stått i rampljuset. Hennes trolska landskap fascinerar på ett nationalromantiskt John Bauer-plan; vackra och lätta att tycka om. Ett slags skönmålade av naturen med inslag av mörkt vemod och lockande undertoner.

Attack III,
Foto: Thomas Lising

Visst finns några av dessa med på Ljungbergsmuseet, men här har de hamnat i skymundan. Nedskalade i storlek och därmed utkonkurrerade av det direkta blickfånget; måleriet. Direkt sugts man fast av de kontrastrika och stora målningarna som likt elektroniska varnings skyltar tycks sända ut ett epileptiskt oscillerande budskap. Burning Bright är utställningens titel, och en bra beskrivning på de nya verken.

De bränner sig verkligen fast på näthinnan.

Öijers bilder har med sin starka kontrastverkan och imaginära rörelser paralleller till opkonstens illusioner och fascination för att lura ögat. Men framför allt känner jag vibbar av 1980-talets serieinspirerade konstvärld. I bakhuvudet finns till exempel Kristina Abelli Elanders vassa samtidskommentarer och Keith Harings flört med grafiska

symboler och graffiti-måleri. Båda två med klara grundfärger och rejäla svarta konturer. I Öijers måleri är grunden nästan helt reducerad till det svarta och vita och motiven grovt tillyxade som om de var en ormt uppförstorade linoleumsnitt. Rent grafiska i sitt uttryck, med en touch också av traditionell japansk konst. Återigen en koppling till 80-talet, med modiefärgerna svart, vitt och rött, kombinerat med formgivningens signum av strama linjer och skarpa vinklar. Och så duttar av de obligatoriska märkpennornas självlysande gult, rosa och rött.

Pompeji I.
Foto: Thomas Lissing

Fotografierna återkommer i stora salen, som en slags pendanger till måleriet. Där de hänger parvis kan man lätt tolka dem som en arbetsprocess, en fotograferad förlaga jämte en liknande målning. Samma motiv, men i den senare dramatiserad och tillförd ytterligare element. Som exempelvis Attack III och I, där den första är ett foto föreställande ett vilddjur som hugger sig fast i halsen på en

renkalv. Ett stilleben placerat på tyllklätt rosa podium. I den senare är scenen målad och mer kraftfullt ångestladdad à la Guernica, med uppspärade ögon, vassa tänder och sprutande blod. Settingen är också ändrad till en månbelyst glänta i den mörka granskogen. Det är ett intressant upplägg, inte minst blir jag nyfiken på om det finns en Attack II och hur den förhåller sig till de andra.

Jag är inte helt övertygad av Burning Bright, men definitivt överraskad. Bilderna har ett retro-stuk som förmodligen ligger helt rätt i tiden och känns kul att se. Så länge ögonen orkar.

Burning Bright
Maya Eizin Öijer
Plats: Ljungbergsmuseet
Till och med: den 2 juni

Thomas Lissing

Så här jobbar Smålandsposten med journalistik. Uppgifter som publiceras ska vara korrekta och relevanta. Vi strävar efter förstahandskällor och att vara på plats där det händer. Trovärdighet och opartiskhet är centrala värden för vår nyhetsjournalistik.

Published: Smålandsposten, 2013-04-03

<https://www.smp.se/kultur-noje/skarpt-retro-pa-ljungbergsmuseet/>

KONSTENS TIPS

Maya Eizin Öijer på Andréhn-Schiptjenko

ANDERS OLOFSSON - 30 MARS 2012

MAYA EIZIN ÖIJER, TIDLOS/TIMELESS, 2012 (DETAIL)

Det har sina sidor att vara pionjär. Man tvingas under lång tid att förhålla sig till det faktum att inte många vet vad man sysslar med. Om man har lyckan med sig blir man till sist geniförklarad. Så ökar publikens krav, tills dess man blir upphunnen av omvärldens förväntningar. Och plötsligt väcker inget som man gör längre särskilt stor uppmärksamhet. Maya Eizin Öijer har kanske känt denna förbannelse flåsa henne i nacken. Under det sena 80-talet lyftes hon fram i konscenenens absoluta mitt som en av de nya "postmoderna" konstnärerna. I mångt och mycket var detta en effekt av den teknik hon använde sig av, där symboler och andra bildelement från olika tider och stilar smältes samman i raffinerat utförda digitala montage. Själv har jag alltid tyckt detta var att underskatta henne som

konstnär. Hon är minst av allt någon supercool mediejonglör, som lånar ut sina verk som illustrationer till konstfilosofiska teoretiker. Hennes återhållna uttryck har mer att göra med känsloläget i den asiatiska konsten, där starka känslor tuktas i en stram dräkt. För det bubblar och glöder i den eizinska grytan, det är uppenbart.

Nu har hon emellertid gjort det enda rätta, och satt spaden i marken där hon står. Och vad är det hon funnit? Inget mer eller mindre än de egna rötterna, spåren av ett konstnärskap innan konstetablissemangen älskat ihjäl det. I ett nafs sänker hon garden, och släpper betrakten in på livet. Hennes nya utställning tecknar en snörrät linje mellan de sofistikerade digitala montagen och ett betydligt ruffigare, streetart-inspirerad stil. Flera av bilderna har paralleller i digitala förlagor eller 1700-talets *kleinkunst*. Döden, kärleken, lidelsen och lusten är goda grannar som möts på existensens gårdsfest med oljefärgen och de feta märkpennorna i högsta hugg. Maya Eizin Öijer kastar sig över de ibland

ganska brutala vanitasmotiven med stor energi, något som trängt in i varenda linje hon tecknar på duken. Det är ingen konstnär som nöjd och belåten lutar sig tillbaka i full tillit på att den egna hantverksskickligheten skall rädda skivan, utan en hungrig skapande själ på jakt efter ett uttryck som bränner, som berör och gör skillnad. Man kippar efter andan, tacksam över denna stimulerande rockad.

Adress: Hudiksvallsgatan 8, Stockholm

Utställningen pågår under perioden 29/3 – 6/5

Anders Olofsson (text), Andréhn-Schiptjenko (foto)

Hon utforskar vår vrede

Efter mjuka värlösa kattungar i utställningen *Lost moments* väljer konstnären Maya Eizin Öijer i vår att fokusera på människans inneboende ilska och jordelivets förgänglighet.

Den engelske poeten William Blakes berömda diktrader:

"Tiger, tiger, burning bright
in the forests of the night"
sätter tonen för Maya Eizin Öijers utställning *Burning Bright* på Stockholmsgalleriet Andréhn-Schiptjenko med vernissage på torsdag.

"Det var inte jag, det var min make Bruno som kom att tänka på William Blakes rader när han såg tigern", säger Maya Eizin Öijer och visar upp sin målning där en tiger lurar i mörkret bakom oskulden.

En gnutta hopp

En annan målning visar ett skelett som hämtat från Pompeji och som håller en klocka i sin vänstra hand. Vår tid här på jorden är utmätt. Men urtavlan saknar visare, det finns ett hopp.

En tredje målning framhäver en varghund som hugger rådjuret i skenet av en rödvit sol.

"Jag har bestämt att det är en sol, men du får gärna uppleva den som en piltavla om du vill", säger Maya Eizin Öijer i sin ateljé i konstnärbyggnaden Malongen på Söder i Stockholm.

Fångar vår destruktivitet

Hon är noga med att inte berätta en roman om varje verk, det ska upplevas av betraktaren, men budskapet är omisskännligt: vanitas – tomheten och förgängligheten, vår skoningslösa destruktivitet.

"Det finns en drift hos människorna att medvetet förgöra varandra. Djur

planerar inte mord och onda handlingar, men vi gör det. De, djuren, står högre än vi, de dödar inte för åsikter eller nöjes skull", säger Maya Eizin Öijer.

Målar igen

Hon datoriserade sitt yrke, målarens, tidigt, redan 1992 med två megabyte i minne, och har ofta använt kameran som verktyg. Från att det senaste året ha arbetat med fotobaserade verk har hon nu börjat måla igen.

I dag får hon utlopp för känslorna genom sina stora målningar som är utförda i en blandteknik av akryl, fluorescerande färg och markerpenna (som är beständig till skillnad från forna tiders spritpenna).

Maya Eizin Öijer har haft många utställningar, i Sverige såväl som utomlands, under en redan lång karriär. Men konst får inte stressas fram för att sälja. Konst måste få ta tid, säger hon. Det går inte att ställa ut varje år.

En utställning är för henne lite av ett antiklimax, men samtidigt kulmen på ett långt arbete.

"Att måla är inte det svåra, att måla är bara det sista steget. Det svåra är att tänka ut konceptet, att tänka, teckna, skriva. Att avskärma sig", säger hon.

"Lugn och ro är grogrunden för konsten."

Visas i Sverige och Finland

För Maya Eizin Öijer handlar konsten om att sätta tankarna på pränt, att koka ned de olika idéerna i hjärnan till ett derivat.

Det har hon nu gjort på Hudiksvallsgatan i Stockholm och senare i vår på triennalen *Graphica Creativa* på Jyväskylä museum i östra Finland.

BJÖRN ANDERS OLSON

bjornanders.olson@di.se
08-573 651 06

ÅTER TILL DUKEN. Maya Eizin Öijer har återvänt till måleriet efter att ha arbetat med fotobaserade verk.

FOTO: JESPER FRISK

Di Fakta

Maya Eizin Öijer

■ **Född:** 1946 i Stockholm.

■ **Bor:** Norrmalm i Stockholm.

■ **Familj:** Maken Bruno K. Öijer, hunden Snötass och katten Ofe-lia.

■ **Utbildning:** Konstfack, Kungliga konsthögskolan, Tokyo University of Art.

■ **Utställningar de senaste tio åren i kort sammanfattning:**

2001 Shifte, Malmö konstmuseum, 2004 Falskt och äkta, Nationalmuseum, 2004-05 Verk 1980-2004, bland annat på Bohusläns museum och Uppsala konstmuseum, 2007 En Gång blommade trädet, Moderna museet (med maken Bruno K. Öijer), 2009-10 *Lost moments*, Galleri Andréhn-Schiptjenko i Stockholm och Galleri Leger i Malmö.

MAYA EIZIN ÖIJER

Det är äventyr hon vill bjuda in till och inbjudan är öppen för alla som vill och vågar. Och Maya står för mod.

Maya Eizin Öijer.

Foto: Bruno K. Öijer

Maya Eizin Öijer: "Country of Love", 1984, 121x320 cm, triptyk, olja och akryl.

CECILIA STAM

Man kunde nästan höra det spåda spinandet från de vita kattungarna i Maya Eizin Öijers utställning "Förlorade ögonblick" på Andréhn-Schiptjenko i Stockholm (7 maj - 14 juni 2009). Birnorna är hennes egna och de omanipulerade fotona av dem har digitalt fått tillägg, med kvistar av blommande träd och i en bild anakronistiskt både av körsbärsblommor och bär, ett helt livs spann. Utställningen anspelar på den japanska seden att hylla körsbärsträdens korta blomning, som liksom hos kattungar är flyktig och förgånglig. Tre bilder

"Vargtimmen", 2002, 99x290 cm, foto.

manblandningar av tidningsbilder, populärkultur, äldre konst och egna uttryck förlänade henne epitetet postmodernist.

Teoretiker är och vill hon inte vara. Men hon samlar på sig. Redan som målare hade hon ett arkiv med blommor, tyger och bilder. Nu finns den stora bilden på data och kan användas vid behov: "man tager vad man haver". Blir hon fånglad av något, som vanitasmotivet, sätter hon sig in i det. Ordentligt!

Just vantias- eller förgängelsemotivet är ett av hennes stora ämnen. Förutom i den nya utställningen finns det tidigare

bland annat i en kraschad bil, i collage av gamla stilleben, i en Venuskulptur med stilleben och kranium, och mest anslående i ett grafiskt blad där Helige Sebastian genomstungen av pilarsensuellt vrider sig intill ett por-

tion. Hon läste också konsthistoria. 1975 gjorde hon en avstickare till Japan och fick 1979-81 stipendium till Tokyo University of Art för att studera japanskt träsnitt. Intresset användes mot silkscreen och det moderna Japans kultur, och redan efter den första vistsen där hade hon 1976 som första svenska konstnär gjort vilda, dekorativa manganmålningar. Hon blev senare omstridd när hon på Grafiktriennalen 1983 gick i bräsch för fotografi, som ansågs "oren" men som i dag är vedertagen.

Vanitasmotiv

Fotografen och moderna tekniker kom alltså tidigt in i hennes konst och det rena, icke ortodoxa blev nästan hennes signum. Hon tycker illa om statusskillnader mellan högt och lågt och hennes på 1980-talet djärva sam-

mellan mjukt och hårt, som ofta kännetecknat hennes konst. Har klorna dragits in? Nej, snarare har hon väl tagit ytterligare en risk i sitt konstnärskap, som hon själv betecknar som att gå på silina med risk att falla – men risken är värd att ta.

När jag träffar henne i den nya, rymliga ateljén på Söder i Stockholm och går igenom hennes oeuvre, ser jag trots byten av medier och uttryck en linje, och även den som kallats hårdsmält kan mjukna med åren?

Maya (född 1946) är dotter till lettiska under kriget invandrade föräldrar. Fadern hade tre fotoaffärer i Stockholm och Mayas tidiga övningar – hon har alltid velat bli konstnär – uppmuntrades. Trots sin grundmurade kärlek till kameror blev det målare hon utbildade sig till på Konstfack och Konsthögskolan,

utstrålar och förmedlar utsatt-het: konstnären har med bilder-na velat peka på just den, samt återerövra ett traditionellt gulligt motiv från det banala.

Ateljé på Söder

En god konstnär brukar kunna överraska. Utställningen är ovanlig för att vara av Eizin Öjjer, på flera sätt. Fotografiet är enbart hennes egna, berättelse saknas liksom de kontraster

skiljar nur en unges ogon oppnas. I "Insikten" – kattung som äppelblom" möter man Blicken, som liknar den hos spådbarn i sin allvarliga outgrundlighet. Allt är inte pastellfärgat och "Alien", som rymts i ett par händer, ser verkligen främmande ut i och inför tillvaron. Svängarna tas ut rejält i "Good Fortune", med kattungen i en hästskoform med krans av blomster, guld-pengar, jordklotet och månen. Katterna är inte bara söta, utan

"Outside of Eden", 2006, 85x160 cm, foto.

"art goes wild woods"
2006-1977. Sam Sjögren, Roger Hällgren, Jägge Sundqvist & Ebba von Wachenfeldt, Roger Berglund & EKO i skogen" – jurybedömd sommarsalong.

2207-2208: Melje Lempiäinen-Myrén, Mats Nyberg, Johan Petterson, Edward Koimberg, "Ja till järnkraft" – gästkollektiva konstmediet www.distingo.se

JÄRNBODEN
Utställningar, galleriutbud, sommarkafé, Flågs Bruk, 742 95 Flågsåhamn. www.distingo.se, ring 0173 - 200 65 Öppet 20.6 - 23.8. On - sön kl 11-17

Vadstena konstrunda
-för femte året!

11-13 september
30 konstinärer på gångavstånd till gallerier, ateljéer och historiska lokaler

www.vadstenakonstrunda.se

trätt av japanen **Mishima**, som begick harakiri och som var homosexuell. Figurena ackompanjerar av japanska tecken och text av Mishima.

Ett annat "tecken" hos Eizsin Öjjer är två anatomiska framställningar av hjärtat med torr beskrivning av hjärtmuskeln. Det används som "stämpel" i rött, svart och gult i svartvita bearbetningar av måleri av 1700-talsmästaren **Fragonard**, vars lätt frivola, erotiska eskapader sålunda tillförs en mer saklig dimension utan att därför berövas sin muntra sensualism. I en utställning 1990 med **Fragonard**-serien hade hon placerat stora motorcyklar. Som kontrast.

Förförlig ängel

Kontrasten mellan rött och svart, kärlekens och dödens färger, återfinns i många verk. En rödsvart, aggressivt mönstrad tappet har utgjort fond till en rundhyllt, vit Venuskulptur. Färgerna inramar huvudena i den erotiska Heliga Teresa och hennes förförliga ängel, och svarta och röda former, och vinklar ramar in och invaderar serien "Continence" (Återhållsamhet) från 1988, och utsnittet ur betagande 1700-talspastoraler samt glänsande sidendrapier.

Jag är estet, säger konstnären, jag älskar färger, överdåd och taktill skönhet. Själva kan jag också se en sorts skönhet i hennes våldsbeatonade bilder, inspi- rerade av japansk pornografi

med bundna kvinnor mellan lust och lidande. Dock, påpekar hon, är den fjättrade kvinnokroppen med sina åtsnörda kullar och dalar också en sinnebild för att kärlek innebär bundenhet, både i negativ och i positiv bemärkelse. Inget är entydigt och i den bok, som gjordes 2004 om henne inför en retrospektiv utställning på fem museer och konsthallar, skriver **John Peter Nilsson** om de tröskelerfarenheter som genomsyrar hennes konst. Hon värdesätter, säger hon, det hypnoga, kreativa tillståndet mellan olika medvetandnivåer och skriver ned och tolkar sina drömmar. I en bild av vallmo, lik en botanisk plansch, har hon tecknat den grekiska mytologins namn på Natten, Döden och Sömnens. Hypnos, sömnen har hon skildrat i bilder av en sovande Snövit och en kvinna som sovi 32 år, men också som hallucinatorisk mardröm.

Arketyppiska väktare

Lite hallucinatoriska är också bilderna i serien "Vildmark" från 2002. Ljuset är överkligt i de stora panoramorna, där hon sammanfogat foton med äldre svensk landskapskonst av **Marcus Larsson** med flera med fotografier och måleri. I några förekommer stora djur: björn, örn och varg som arketyppiska väktare av det vilda. Koloriten i flertalet är nedtonad, dovt blå och grön och ren magi uppstår i "Minnesskogen", "Spegel" och "Blå timmen". I den

senare ställs en flicka (konstnären som barn) mot en björn, fast är betryggande (?) avskärnad genom en bred, svart vertikal, som en filmruta. En sådan skiljer också småbarnet från den farligt flaxande örnen under våldsamt rosa-orangefärgade moln. Inkarnationen av räddhagsenhet, haren står emot en yta i onaturliga, "syntetiska" färger vilka också penslats över den ensamma bjortjueren.

"Vargtimmen" är likaså ganska giftigt kolorerad. Till vänster om ett vildromantiskt landskap står en kvinnosilhuet som en stor staty, och till höger, inhägnad av svart vertikal, rusar en jättelik varg emot oss, rakt ut ur bilden. Inget stämmer i proportionerna, men landskapet bryts inte av de svarta linjerna och den av Eizsin Öjjer sedan 1992 tillämpade digitala tekniken tillämpas här med bravur.

Monumentala verk

Allt går att göra – nästan – och ett monumentalt offentligt verk (hon har gjort fler) har blivit över elva meter långt. Förutom "Förlorade ögonblick" har Eizsin Öjjer på senare år genomfört två större projekt i Sverige. 2006 handlade utställningen "FICTION" om kärlek, med collage av rosor i vas, sköna landskap och billiga pocketbok-omslag med kärlekspar: högt mot lågt men med varm underton. 2007 gjorde hon med sin man författaren **Bruno K. Öjjer** installationen "En gång

OVAN: "Kärleksförklaringen – Positiv", 1990, samt "Kärleksförklaringen – Negativ", 1990. 193x128 cm, foto. HÖGER: "Alien", 2009, 80x80 cm, foto.

blommade trädet" i serien Den 1:a på Moderna, på Moderna Museet. En mot svart uppförstrad dikt, en sorglig framtidsvision fast inte helt hopplös, flankerades av lysande himlar från helvetet, som en profanerad altartriptyk.

Vad nästa projekt innebär vet Maya Eizsin Öjjer inte, men den stora ateljén inbjuder till isensättningar och så rycker det litet i målarnerven. 50-talet hägrar lite, och vad det än blir kan man nog bereda sig på en överraskning – igen. För är det något som kännetecknar denna konstnär,

Maya Eizin Öijer, Detail from Once The Tree Was In Bloom, 2007 © Maya Eizin Öijer / Bildupphovsrätt 2007

THE 1ST AT MODERNA: MAYA EIZIN ÖIJER

ONCE THE TREE WAS IN BLOOM
1.9 2007 – 14.10 2007
STOCKHOLM

On 1 September, Maya Eizin Öijer will open the exhibition of a new work, a triptych named “Once The Tree Was In Bloom”, after a poem by Bruno K. Öijer (from The Lost Word, 1995). The poem is presented in the pictorial suite as a separate section, flanked by two monumental sunsets.

“In Maya Eizin Öijer’s sunsets, the sky is painted with blood. A hackneyed subject. But Maya Eizin Öijer is in earnest. With her direct approach, heart to heart, without being sullied by other sunsets, she formulates a fear that the world may come to an end, just as it may be resurrected tomorrow.” John Peter Nilsson.

MAYA EIZIN ÖIJER

Maya Eizin Öijer is born in 1946 in Stockholm. She lives and works in Stockholm. Ever since her debut in 1967 at Nationalmuseum, Maya Eizin Öijer has been a key figure and multifaceted influence in Swedish contemporary art. She studied at the Royal University College of fine Arts in Stockholm and at the Tokyo University of Art, and has had frequent exhibitions in Sweden and abroad, most recently at the Armory Show in New York in 2007. A retrospective of her works toured Swedish galleries and museums in 2004/2005, among them Bildmuseet in Umeå and Uppsala konstmuseum. Maya Eizin Öijer is represented in many collections, including that of Moderna Museet.

Education

1979–81

Tokyo University of Art, Tokyo

1967–72

The Royal University College of Fine Arts, Stockholm

Solo Exhibitions

2006

Fiction, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm

2005

Maya Eizin Öijer 1980-2005, Uppsala Art Museum, Uppsala

Örebro konsthall, Örebro

Passagen Linköpings konsthall, Linköping

Bohusläns museum Konsthallen

Bildmuseet Umeå

Group Exhibitions

2007

Set Darkness On Fire, Göteborgs Konsthall, Gothenburg

Linné, The Ljungberg Museum, Ljungby

The Armory Show/Andréhn-Schiptjenko, New York

BRUNO K. ÖIJER

Bruno K. Öijer (born 1951) is a veritable legend in Swedish contemporary poetry. Since 1973 he has published some 15 volumes of poetry and the novel Chivas Regal.

Medan giftet verkar (While the Poison Works) and Det förlorade ordet (The Lost Word), the first two volumes of a triptych that ended with Dimman av allt (The Mist of it All) won great acclaim among both critics and readers. Bruno K. Öijer has won several awards, including the Bellman Prize and the Swedish Radio Poetry Prize.

Commenting on his poem “Once The Tree Was In Bloom”, he writes:

“All ruthless exploitation and the rape of the earth is a direct reflection of the continuous devastation of the human inner ground. The destructive lack of meaning and the deforested areas of the soul that you can’t see or touch are the most frightening. As frightening as living in a society where compassion has been replaced by schadenfreude and where the important voices and thoughts are suffocated by impoverishment and dumbing-down, and by a game of degradation perpetrated by the media. My poetry has no master. At the same time, it is a monologue over our times. The fact that human beings transcend their situation and that our future depends on our ability to mourn that which has been lost. Life and social progress can rob you of everything but no one can deprive you of your memories, no one can rob you of your grief.”

Once The Tree...

colors and thread

unraveled from the weave

I heard steps

moving away from me

I stood alone

among everything ravaged and bare

once

the tree was in bloom

once the branches glimmered

I prayed

to the seed inside me
I prayed the tree would bloom again
I saw the future
a face that had run dry
a doomed river everyone drank from
I saw man stare
I saw him
caressing his inner executioner
I saw that we had lost this planet
once
the tree was in bloom
once the presence of
a hungry winternight was strong enough
for you to
put out bits of bread
along your windowsill
once you were alive
and had a name
once you nursed the seed within you
the seed of a tree
and moonleaves fell
starleaves drifted down inside your body
Bruno K. Öijer
from THE LOST WORD (1995)
translated by the author

Published: Moderna Museet, 2007

<https://www.modernamuseet.se/stockholm/en/exhibitions/the-1st-at-moderna-maya-eizin-oijer/>

Slående mångtydigt och spännande bildspråk

Rikard Ekholm

Publicerad 2006-09-02

Följ skribent

Fotografi

Maya Eizin Öijer, Fiction

Galleri Andréhn-Schiptjenko, Markvardsgatan 2

t o m 16 september

Många konstnärer håller år efter år fast vid en utarbetad stil. Maya Eizin Öijer är en av dessa. Ingmar Bergman har berättat om rädslan för att göra en Bergmanfilm. Det vill säga en film som verkar stöpt i en form och bara blir en i raden av filmer. Avvägningen mellan att förnya och att vara trogen ett bildspråk kan vara svårt. Eizin Öijers nya utställning på Andréhn-Schiptjenko visar en av samtidskonstens mest pålitliga konstnärskap. Få andra konstnärer har hållit sig aktuella under så lång tid. Även om Maya Eizin Öijer först ställde ut redan 1967 var det under 80-talet i och med den postmoderna teoribildningen som hon fick sitt stora genombrott. Det är inte svårt att se varför. Hennes bilder manifesterar starka färger och förmedlar känslor av drömmar och utsatthet.

Bilderna ser verkligen åttiotalistiska ut. Och här avviker inte den nya utställningen som visar nio fotografier i form av diptyker, triptyker och ett singelfotografi. Motiven är i princip två. Äldre bokomslag är sammansatta med bilder på blommor i vaser eller dricksglas. Bokomslagen präglar fotografiernas titlar: Tragic ground, Wild Cats och Strangers är några exempel.

Det uppstår en spänning i krocken mellan blommans klassiska symbolik av fruktbarhet och kärlek och bokomslagets stereotypa känslolägen: passion, utanförskap, ilska och tragedi. Spänningen fördjupas dessutom av att blommorna inte alltid framställs som klassiskt sköna utan i flera fall ställs mot mörk bakgrund, eller står i ett svart konjaksglas som i fotografiet Outside of Eden. Bilderna förmedlar en eklektisk estetik: två eller flera stilar inom ramen av samma objekt.

Just detta eklektiska bildspråk är typiskt för Eizin Öijer och gör att bilderna bär drag av en annan tid. Att på det här viset sätta samman bilder etablerades under åttiotalet. Bilderna är inte rena och harmoniska. De bjuder betraktaren på något skevt och stökigt. Maya Eizin Öijers konst är som en europisk konstfilm fast med Hollywoodmusik. Man får både det ena och det andra på en och samma gång.

Utställningstiteln Fiction korresponderar med Eizin Öijers bokomslag men också med konst i sig. Kan konst vara något annat än fiktion? Den urgamla uppdelningen mellan konst och verklighet har konstnärer och filosofer med jämna mellanrum återkommit till.

Man har försökt bryta ned den traditionella skiljelinjen dem emellan. Men man har också påpekat problemen med att veta vad som är fiktion och vad som är verkligt. En problematik som framförallt riktats mot fotografi, media och dokumentärfilm. Konstnären Miriam Bäckström berör ofta den problematiken. Men det är ett ämne som inte minst under senare år har engagerat litteraturdiskussionen. Carina Rydbergs Den högsta kasten berör problematiken, likaså Per Gunnar Evanders I min ungdom speglade jag mig ofta. I Maya Eizin Öijers fall är det något sedan tidigare underliggande som nu aktualiseras i och med utställningstiteln. Några tvivel kring hennes fotografiers fiktiva tillhörighet finns dock inte.

I det svenska 80-talet må Maya Eizin Öijers sammanfogningar av bilder ha ansetts som engagerat udda och orena. Under åren har förhållningssättet dock blivit en stil i sig. Bilderna har blivit enhetliga och är inte längre nya teoretiska problem. Fotografierna är trots allt slående mångtydiga vilket innebär att Maya Eizin Öijer är en av Sveriges intressanta fotobaserade konstnärer.

Rikard Ekholm

Följ skribent

SvD:s journalistiska värdegrund: [Läs mer](#)

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm: Maya Eizin Öijer (17/8-16/9)

En av de mest livskraftiga myterna om den postmodernt inspirerade konsten från slutet av 80-talet och början av 90-talet var den om konstens påstådda känslökyla och brist på engagemang. Visst förekom det överdrifter i riktning mot ett intellektualiserande som ibland tycktes bli ett självändamål, men sinnligheten – eller snarare analysen av sinnligheten – var ett tema som kom att sträcka sig ett gott stycke bortom de postmoderna högflodsåren. Det är inte särskilt förvånande. Sinnligheten och det

känslomässiga uttrycket har varit en av konstens hörnstenar alltsedan 1600-talet, så det föll sig närmast naturligt att de konstnärer som reflekterade över sitt hantverk i postmodern anda också sökte borra djupare i hur egentligen känslor och stämningar överförs via konsten till betraktaren. Detta innebar att man i många fall medvetet valde att fjärra sig från konstens förment "omedelbara" uttryck, och i stället intog en position från vilken det gick att iakttä effekterna hos olika emotionella gester. På så sätt blev konstnären något mer än en kanal för transport av känslomässiga utsagor, och placerade sig i stället i rollen som både aktör och manusförfattare, om liknelsen tillåts.

Men om sinnligheten inte törstade ihjäl i den postmoderna öknen, vart tog den i så fall vägen? En vägledning kan vara titeln på kritikern Lars O Ericssons bok om 80- och 90-talets konst, "I den frusna passionens heta skugga". Den sublimerades helt enkelt, och tog betäckning bakom ett skuggspel med ytfenomenen som råmaterial. Men det innebar inte att hettan försvann, snarare att den förhöjdes, dock i ett annat tonläge. Maya Eizin Öijer är en av de konstnärer som ligger närmast Lars O Ericssons beskrivning av den postmoderna sinnligheten, och som också konsekvent fortsatt att odla dess uttryck. I slutet av 70-talet studerade hon vid Tokyo University of Art, en tid som förmodligen hade större betydelse för hennes konstnärliga utveckling än någon annan enskild händelse i det svenska konstlivet. Det japanska förhållningssättet där känsloueruptionerna tuktas inom ramverket som en starkt disciplinerad estetisk form har sedan dess bildat den fond mot vilken hennes arbeten avtecknat sig. Den frusna passionens heta skugga har närmast bränts fast i hennes bilder under en hård och glansig yta som lockar betraktaren till sig men som samtidigt manar oss att inta ett visst säkerhetsavstånd.

I likhet med många andra konstnärer som debuterade i början av 80-talet har Maya Eizin Öijer ägnat sig åt att "sampla" verk av gamla mästare, från Watteau och Fragonard till den nordiska sekelskiftesromantiken. Hon har sina rötter i måleriet, men ganska tidigt kom hon att överge den målade duken/pannån för att i stället arbeta med digitalt reproducerade och manipulerade bilder, monterade på ett sätt som för tankarna till gamla dagars diavildvisning. Och liksom fallet ofta var med dessa fångar Maya Eizin

Öijer in betraktaren genom att göra sammanställningar som på en och samma gång känns gåtfulla och kontrastrika. I hennes tidigare verk hände det ofta att återanvända bilder ur konsthistorien kontrasterades av abstrakta färgformer, vilket ytterligare underströk spänningen mellan struktur och emotionell energi. På senare år har hon i stället låtit kontrasterna genereras genom sammanställningen av diverse schablonbilder och klassiska symboler. Barockens kamouflerade erotiska motiv har exempelvis fått göra sällskap med närbilder av veckade sidentyger, allt i ett försök att tala om det som inte omedelbart syns i bilden.

I sin nya utställning, som helt ägnas den nyproducerade bildsviten "Fiction", har Maya Eizin Öijer tagit sig an den klassiska kiosklitteraturens kletiga omslag från 50-talet. I denna del av verken rör det sig inte – som hos Watteau och Fragonard – om några subtila antydningar av erotisk laddning. Här ångar erotiken het, men samtidigt påfallande könlös. Famntagen och beröringarna fungerar närmast som tecken för erotik, men tömda på sitt känslomässiga innehåll. Detta innehåll har Eizin Öijer i stället flyttat över i bildernas andra komponent, fotografier av rosor i olika vaser och glas. Glas och blommor har även tidigare förekommit i hennes verk, men då för det mesta som detaljer i en vanitas-symbolik. Här är rosorna friska och ibland närmast farligt blodfulla. De lockar oss till sig, och varnar samtidigt om den förgörelse som är hängivelsens mörka baksida. Emellanåt inflikar konstnären fragment av avbildad natur i en slags halvabstrakt tappning, ett stycke verklighet som tycks vara på väg att gå förlorad i själva reproduktionsprocessen, vilket i sin tur berättar något viktigt för oss om den lättflyktiga karaktären hos varje "evig" symbol vi tar i anspråk för att uttrycka våra djupast förborgade känslor.

Maya Eizin Öijer tillhör inte de konstnärer som gör utveckling till ett självändamål. Hon varierar sitt tema inom ett ganska smalt spektrum, något som både är en styrka och en svaghet. Men även den mest svårflörtade måste beundra hennes förmåga att med mycket små medel förena estetiskt raffinering med en dov, odefinierbar laddning.

Adress: Markvarsgatan 2

www.omkonst.com:

Utan samtidsretoriken

Maya Eizin Öjjer, "Verk 1980-2004" Uppsala konstmuseum 4/6-28/6, 2005

Text: Leif Mattsson

"Så snart som vi uttalar något minskar vi dess värde på ett sällsamt sätt. Vi tror oss ha dykt ner till oerhörda djup, och när vi kommer upp till ytan igen liknar vattendroppen på våra bleka fingertoppar inte längre havet som den kommer ifrån." (Maurice Maeterlinck)

"Vargtimmen" 2002 © Maya Eizin Öjjer

På Uppsala konstmuseum visas under sommaren en retrospektiv utställning av Maya Eizin Öjjer (f. 1946), intressant bland annat för den tillskrivna rollen som postmodernistisk frontkonstnär. Utställningen är producerad av Konsthallen - Bohusläns museum och har förutom där, även visats på Bildmuseet i Umeå, Linköpings konsthall och Örebro konsthall.

Citatet ovan av Maurice Maeterlinck (1862-1949) kommer till mig när jag bläddrar i utställningskatalogen. Främst är det texten av Lars O Eriksson som sätter igång tankar kring konsteoretikernas bleka eftermäle. Vilken faddhet får i efterhand inte deras hyllningar till dem som rättade in sig i leden. Eriksson finner själv att hans texter var starkt präglade av dåtidens retorik. Men han räddar sig genom att upphöja just tidens prägling till högsta norm - det tidstypiska är det enda rätta. Som genom ett trollslag blir det tendentiösa och historielösa eftersträvansvärt. Och Eriksson ger sig själv som vanligt tolkningsföreträdare.

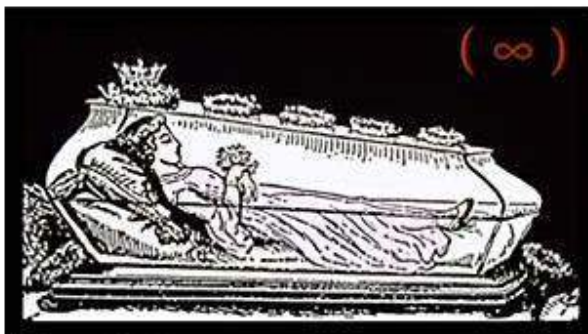

"Continnence IV" 1998 © Maya Eizin Öjjer

Maya Eizin Öjjer är knappast hjälpt av Erikssons retoriska kullerbyttor. Snarast är det nog så som John Peter Nilsson skriver att hon inte är någon "teoretiskt influerad postmodernistisk konstnär." Däremot kan man påstå att hon är färgad av romantikens och symbolismens högstämnda känslolägen. Hennes färgskala är även den dramatisk, med rött och svart som grundackord i flera av nittiotalsverken. Men att som i katalogtexterna tolka de båda färgerna som motsatsparet liv och död, känns i mitt tycke alltför banalt.

Till stor del kan man säga att Eizin Öjers verk är signifikativa för det sena åttiotalet och det tidiga nittioalet - den tid när modernismen för alltid skulle desarmeras. Men hennes syfte tycks inte entydigt ha varit dekonstruktionen, utan ofta dess motsats; konsthistoriska referenser sammanfogas till komplexa metaforer.

I hennes "hypnagoga verk" utforskas tillståndet mellan vakenhet och sömn; ett tillstånd som länge fascinerat både naturvetare och konstnärer. Eizin Öjjer skildrar detta tillstånd som en befrielse från logiska samband. Bilderna ställs bortanför det entydiga och den inneboende hierarkin omkullkastas. Plötsligt sammanfaller tanken med bilden av densamma och associationerna ges fysisk form.

"Drömmen" 1993
© Maya Eizin Öjjer

"Jämnvikt" 1993
© Maya Eizin Öjjer

Expressiv tidningslayout, lik den amerikanska föregångaren David Carsons, tycks också ha påverkat Eizin Öijer under nittiotalet, framför allt i serien "Det Ofullbordade". Åtskilliga av dessa verk skulle med lätthet kunna fylla sin plats i tidskriften RayGun där Carson figurerade.

I de sena verken, från 2000-talet, har den digitala tekniken helt fått blomma ut. Dessa fotocollage har en större enhetlighet än tidigare verk, både kompositionellt och färgmässigt. Estetiken tycks här hämtad från ett nationalromantiskt bildspråk, på gott och ont. I några fall löper associationerna även till New Age vilket förmodligen inte är avsikten. I andra fall blir det närmast smärtsamt skönt, som i de stora verken "Spegel I och II".

Avslutningsvis kan sägas att Eizin Öijer i dessa sena bilder utsätter sig för större risker än i tidigare verk. Något som visar sig i en viss ojämnhet, men som ändå måste vara den väg hon bör vandra, då tekniken annars hotar att bli hennes värsta fiende.

Stockholm 2005-06-14 © Leif Mattsson

Uppsala Konstmuseum | Omkonsts startside

Published: Omkonst, 2005-06-14
<https://www.omkonst.se/05-eizin-maya.shtml#>

KULTUR

Djupdykning. Maya Eizin Öijers bilder stannar aldrig vid ytan

PUBLICERAD 2004-11-13

Läs senare **RECENSION BÖCKER**

Maya Eizin Öijer

Red. Agneta von Zeipel

Bohusläns museum

Maya Eizin Öijer var en av de konstnärer som en gång fick mig att vilja hålla på med konst. När jag tittar igenom den nyutkomna boken om hennes konstnärskap påminns jag om varför Maya Eizin Öijers bildvärld är slående. Den är både enkel och komplex, dyster och glättig, historisk och samtida.

"Både och"-tematiken har också lyfts fram av textförfattarna Lars O Ericsson, Jan-Erik Lundström och John Peter Nilsson; samtliga personer med en långvarig relation till Eizin Öijers bildvärld. Eizin

Öijer arbetar ju gärna med flera bilder i samma bild, så att snarare fokusera det tillåtande än det reducerande känns alldeles riktigt.

Samtidigt är det ett problem med alla dessa ord. Hur bekräftande de än blir står de sig ganska slätt inför Eizin Öijers konst. Inte för att orden vill fylla ett tomrum, som är fallet inför konstnärer som Andy Warhol, utan för att Eizin Öijers bilder, när de är som bäst, säger något utanför alla polariteter och metaforer som språket mäktar med.

Till skillnad från många andra av de postmoderna konstnärer som arbetade med att "appropriera", använda andras bilder, stannar Eizin Öijer aldrig vid ytan. Det är en av hennes verkliga styrkor. Hennes konst gör anspråk och tar sig själv på allvar. När bilderna når fram når de fram på djupet.

Detta trots att konstnären har byggt så mycket på den glättiga rokokon.

En retrospektiv utställning av Maya Eizin turnerar nu i landet - för tillfället är den i Umeå. Till Stockholm kommer den inte. För den som inte vill vara på resande fot finns i vart fall den nyproducerade boken. Den ger en historisk överblick och innehåller ovanligt bra reproduktioner. Det är inte illa.

HÅKAN NILSSON

konst@dn.se

Maya Eizin Öijers "Jag är du - du är jag", 2004.

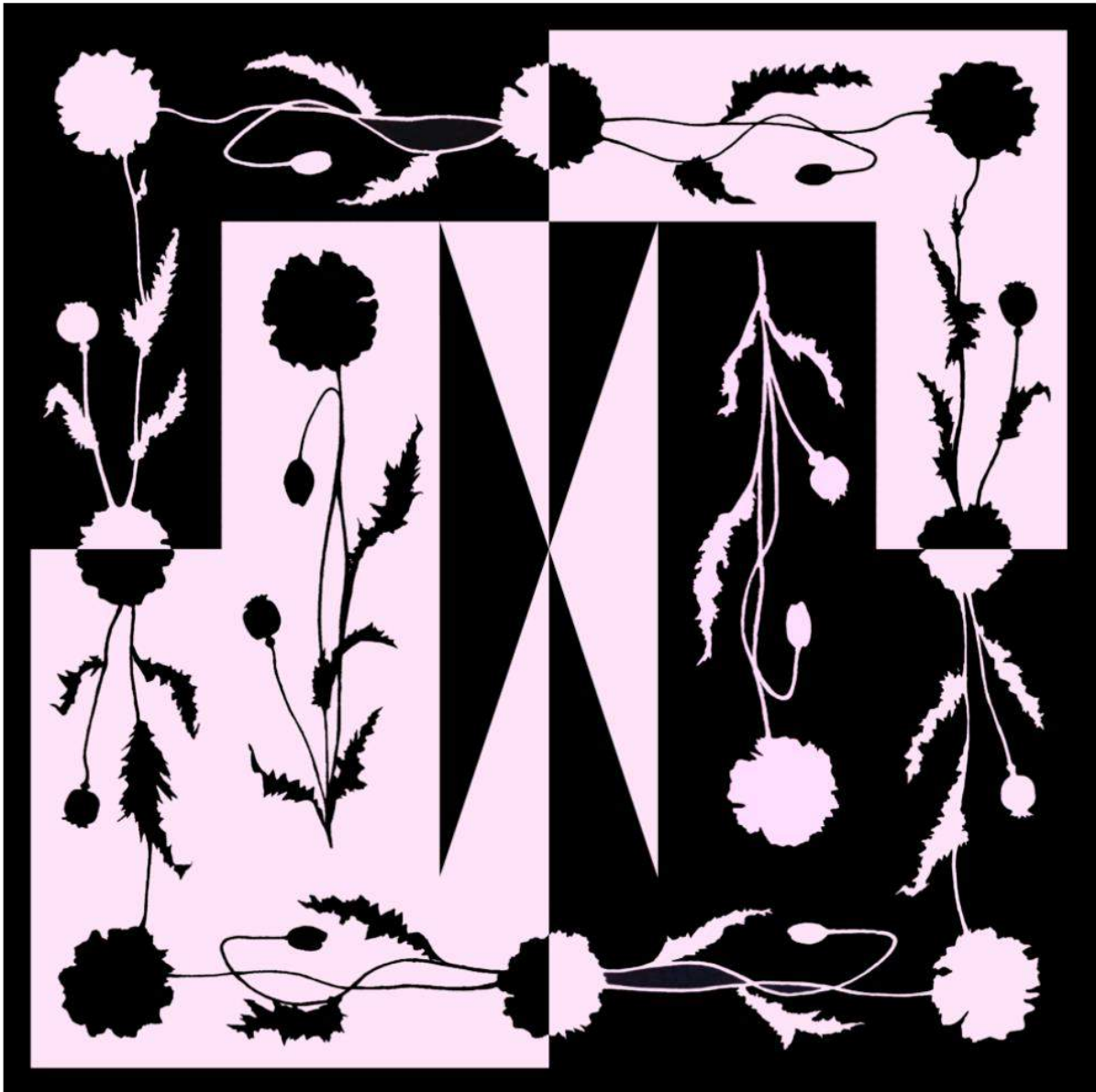
Publicerad: DN, 2004-11-13

<https://www.dn.se/arkiv/kultur/djupdykning-maya-eizin-oijers-bilder-stannar-aldrig-vid-ytan/>

Deleuzian Gothic

Maya Eizin Öijer and Andréhn-Schiptjenko celebrate thirty years together with a killer show about death.

By [Frans Josef Petersson](#) 17.10.22 [Review](#) [Artikel på svenska](#)

Maya Eizin Öijer, *Nyx Opium Hourglass*, acrylic on canvas, 200 x 200 cm, 2022.

It has been ten years since Maya Eizin Öijer, last appeared at Andréhn-Schiptjenko in Stockholm. But rather than use her comeback to present new work, she has put together a small retrospective spanning from 1990 to 2022. Yet, this is no mere clearance sale. Eizin Öijer has been working with the gallery since the early 1990s, and the show, although not explicitly stated, comes across as a celebration of this thirty-year collaboration.

Et in Arcadia Ego: Works 1990–2022

Maya Eizin Öijer

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm

6 October — 13 November 2022

 Share

 Print

Founded in 1991, Andréhn-Schiptjenko was instrumental to shaping contemporary art in Sweden during the 1990s. Later, while other galleries from the same generation fell by the wayside, it continued to press on. In the 21st century, it has featured artists such as Annika von Hausswolff, Annika Larsson, and Cajsa von Zeipel, as well as Eizin Öijer, who is one of the gallery's signature names and one of the few it has held on to.

Yet, Eizin Öijer is no typical 1990s artist. Her graphic style, with glossy surfaces and black and red contrasts, is more emblematic of the 1980s, the decade in which she had her first solo shows in Stockholm. Furthermore, her cultural roots go back to the city's underground scene of the 1970s. Back then, the experimental spirit of the 1960s lived on through alternative venues and journals such as Vesuvius, Kulturmagasinet Vargen, and Livestock Riot, to name a few. These might be more or less forgotten today, but they laid the foundations for the DIY culture of the 1980s, which influenced the Nordic miracle of the 1990s. The rest, as they say, is history.

I think the reason Eizin Öijer is still showing with one of Stockholm's most high-profile galleries is that she has merged these countercultural roots into her own bizarre aesthetic which she has held on to with remarkable consistency. Like the goth Wes Anderson of the Swedish art world, her work has a habitual precision that can only come from years of practice.

Yet, it is hard to imagine anything more antiquated than the Romantic notion of aesthetics as the only way to endure a world that can never meet the needs of the soul. Today, it is rather politics that is regarded as all-encompassing, which, ironically, seems to have robbed it of any potential for real change and turned it into an aesthetic object, a subject of art.

Maya Eizin Öijer, *Revenge*, acrylic on canvas, 200 x 140 cm, 2018; *Eruption*, acrylic on canvas, 200 x 140 cm, 2018; *The Heart is Basically...*, silkscreen on acrylic glass, 63 x 48 cm, 1992; *Juliet Drinking Poison*, silkscreen printed silk fabric, 222 x 93 cm, 1991. Installation view, Andréhn-Schiptjenko.

But the point is not that Eizin Öijer is out of touch with politics, but that the show's pairing of older and new works highlights a certain anachronism inherent to her work. More specifically, it consists of one new work – the two-meter-wide square painting *Nyx Opium Hourglass* (2022) – which has been placed last in a sequence of works that can be divided into two groups: three large-scale abstract paintings from 2018, and six works from the 1990s based on appropriated imagery executed in silkscreen on fabric or glass. The walls have been divided into five chapters using artist's signature colors: black, red, and now also pink, like the painting from 2022.

The result can be described as a virtual space where fragments and visual echoes both anticipate and reflect each other, a kind of diagram of external relations that are combined and recombined. In terms of the fashionable philosophers of the day, she is probably more Deleuzian than Derridean or Baudrillardian. That is, her work is not about interrogating how art is trapped in its own hall of mirrors, but rather about reconstructing its ability to

speaking, as concretely as possible, about the physical world: the concrete reality that exerts an influence on us independently of our descriptions and seeps through or penetrates any attempt to control or systematise it.

Maya Eizin Öijer, *The Nightmare*, acrylic on panel, 111 x 186 cm, 1996.

The show starts with a wallpaper printed in a zigzag pattern, another one of Eizin Öijer's trademarks. The zigzag returns in the paintings *Revenge* and *Eruption* (both 2018). The latter consists of red rays violently shooting upwards and/or black spikes pointing down. In

the former, this motif recurs several times; the resulting image looks to be constructed of sound rather than visual impressions. These are concrete paintings which do what they show: they scream, oppose, erupt, and so on. Perhaps they are about the #MeToo movement, which was raging at the time they were painted?

Such a reading would not be unfounded since eroticism, violence, and sexual abuse are recurring subjects in her work. I only need to direct my gaze to the right to see that she addresses the theme in a work based on Jean-Honoré Fragonard's *The Swing* (ca. 1767), showing a man pushing a woman on a swing while another man peers up her skirt. In Eizin Öijer's work, the painting has been cropped, enlarged, and printed on glass.

Maya Eizin Öijer, *The Swing*, silkscreen on acrylic glass, 193 x 128 cm, 1990.

Beside *The Swing* (1990) hangs a smaller 'altarpiece' in which two motifs, love and death, meet at the tip of a red "V", reminding me that Eizin Öijer always juxtaposes visual elements as if playing a game of 'Deleuzian' folds. Just so, below the frolicking noblewoman, an X-ray image of a heart seen from above is folded into the picture next to a diagram of the same motif seen from the side and accompanied by a deadpan text: "The heart is basically a hollow muscular organ weighing approximately 300 gm..."

Even though *The Swing* is a complex semiotic system, we don't need to be erudite scholars to comprehend it. On the contrary, like all Eizin Öijer's work, it attacks the viewer's nervous system, as the artist Francis Bacon famously put it. But again, it's ambiguity she's after. *Et in Arcadia Ego*, as the show is titled. Death is also in paradise; we can't have the one without the other. Her work is never finalised, selfsame or comforting. It is always in the "both-and," as the postmodern art critic Lars O Ericsson has noted.

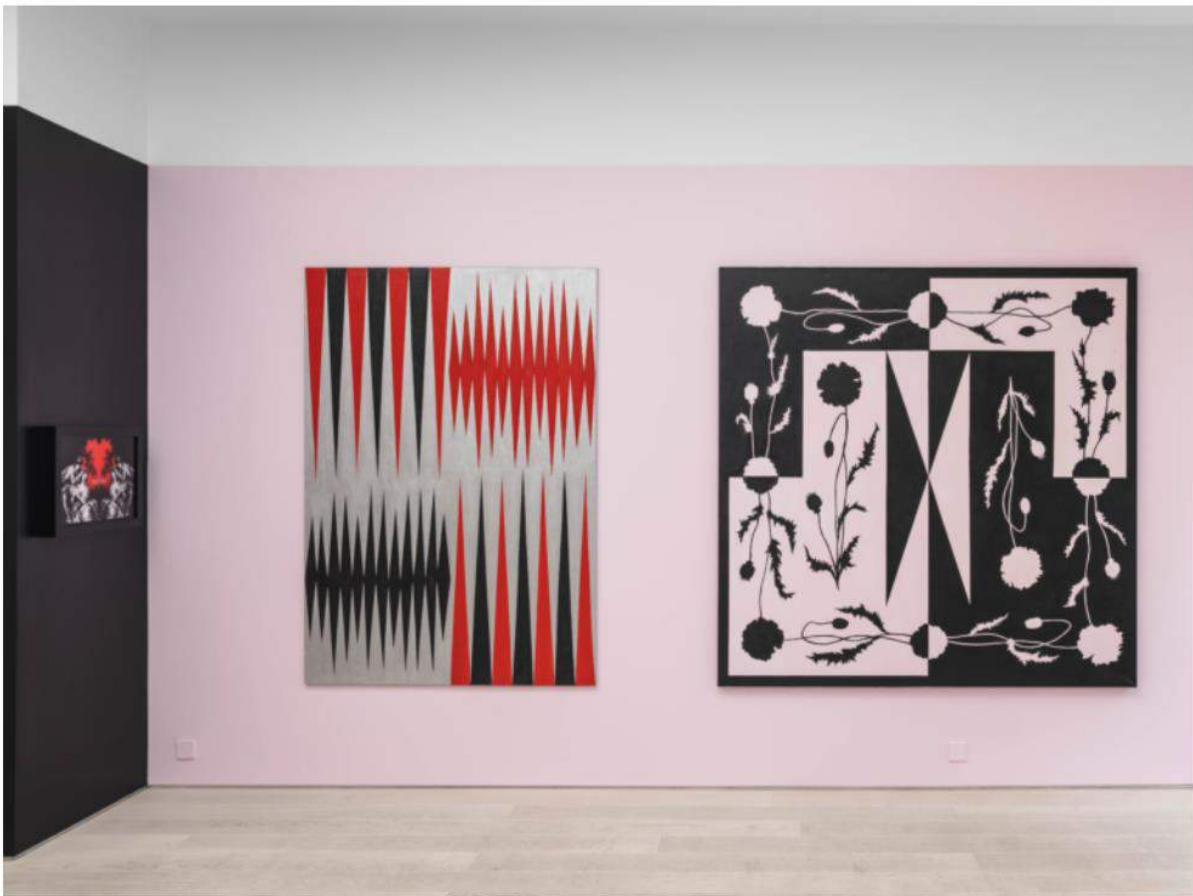
Maya Eizin Öijer, *Venus - Vanitas*, silkscreen on acrylic glass, 37 x 84 cm, 1992.

As I turn my eyes back to *Eruption*, I realise that the painting is not simply what it does, but also something else: a frozen progression or even a point-by-point graph of the pendulum motion in *The Swing*. Movement and counter movement. Assault, retaliation, revenge, and then back again.

Eizin Öijer's new – and somewhat Hilma af Klintian – painting is an almost symmetrical composition with black silhouettes of poppy flowers against a pink background. The title invokes both time (the hourglass), intoxication (opium), and the Greek goddess of the night (Nyx). But why pink? The colour, of course, belongs to the Rococo and to kitsch, to which the artist has often returned to in her work. But even though the show might end on a

lighter note, we can be sure that death is lurking around the corner. Nyx, as we know, was the mother of Thanatos, the god of death. And out of that death will spring new vegetation, new intoxication, and new hallucinations.

The years covered by the show have seen women come to the fore of the art world, and Eizin-Öijer's collaboration with Andréhn-Schiptjenko has been at the core of this cultural shift. Admittedly, the aesthetics of "both-and" could be used to downplay solidarity, yet the return of essentialist thinking in the era of populist politics makes her work all the more valid.

Installation view, Andréhn-Schiptjenko.

Et in Arcadia Ego: Works 1990–2022

Maya Eizin Öijer

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm
6 October — 13 November 2022

 Share

 Print